

ΕΠΙΜΕΤΡΟ >

(Δώδεκα ιδανικές πόλεις.

Προμηνήματα για τη δεύτερη παρουσία της πολεοδομίας)

Δώδεκα ιδανικές πόλεις.

Προμηνύματα για τη δεύτερη παρουσία της πολεοδομίας

του Superstudio

Το Superstudio οραματίζεται δώδεκα ιδανικές πόλεις, υπέρτατο επίτευγμα είκοσι χιλιάδων χρόνων σφραγισμένων με το αίμα, τον ιδρώτα και τα δάκρυα της ανθρωπότητας: Τελικό καταφύγιο του Ανθρώπου που κατέχει την Αλήθεια, που επιτέλους απαλλάσσεται από τις αντιφάσεις, τις παρανοήσεις, την αναποφασιστικότητα του Ανθρώπου που κυριεύεται οριστικά, ολοκληρωτικά, αμετακίνητα από την ίδια του την τελειότητα.

Twelve ideal cities.

Premonitions of the mystical rebirth of urbanism

by Superstudio

Superstudio evoke twelve visions of ideal cities, the supreme achievement of twenty thousand years of civilization, blood, sweat and tears; the final haven of Man in possession of Truth, free from contradiction, equivocation and indecision; totally and for ever replete with his own perfection.

To Superstudio ιδρύθηκε το 1966 από τον Cristiano Toraldo di Francia και τον Adolfo Natalini. Σήμερα (1973) αποτελείται από τους αρχιτέκτονες Alessandro Magris (γεν. 1941), Alessandro Poli (1941), Piero Frassinelli (1939), Cristiano Toraldo di Francia (1941), Roberto Magris (1935) και τον Adolfo Natalini (1941), που διδάσκει στην Αρχιτεκτονική Σχολή τής Φλωρεντίας.

First city: 2.000-ton city

Each inhabitant lives eternally in a cell, which satisfies all his desires. But if he formulates thoughts of rebellion against this perfect life twice consecutively, the ceiling comes down with a force of 2.000 tons crushing him.

Second city: temporal cochlea city

The city is an endless screw, which advances in the depths of the earth, growing automatically at its upper extremity. When they are born, its inhabitants live on the upper levels: as they grow older their level correspondingly sinks towards disintegration.

Third city: New York of brains

A cube sheltering 10.000.456 living brains, immersed in their meditations, free to reach madness or wisdom; they will survive the destruction of humanity without being able to do anything, and they will finally be alone.

Fourth city: spaceship city

The inhabitants sleep and dream their life from birth to death in an interminable journey towards the stars. In its rotation, the spaceship leaves behind a wake of bodies. After arrival, the new generations will found new cities and will be happy.

Fifth city: city of the hemispheres

The inhabitants live in transparent sarcophagi, connected to silvery hemispheres floating in

the air and containing all the senses; the sensations perceived by the hemispheres are transmitted to the brain of the owners.

Sixth city: Barnum Jr.'s magnificent and fabulous city

The city is a scale model in which a visitor can make a small robot perform any action; the user receives all the sensations from the robot as if he were himself his chosen character -all desires can be fulfilled.

Seventh city: continuous production conveyor-belt city

A Grand Factory which advances, producing ever-similar sections of city; the greatest aspiration of its inhabitants is to live in the newest sections of the city.

Eighth city: conical terraced city

Each inhabitant receives orders from the inhabitants of the level above and transmits them to the lower levels. Everyone wants to be freed from orders by climbing up to the higher levels. The ultimate aim is to become the mythical occupant of the cupola at the top, who rules the entire city with his dreams and desires.

Ninth city: the ville-machine habitée

The inhabitants live in a machine, which satisfies all their needs and desires.

Tenth city: city of order

A normal city in which everything works perfectly because the Mayor, in power for 45 years now, has gradually managed to transform the citizens into machines, while retaining their original form.

Eleventh city: city of the splendid houses

All the inhabitants spend their lives working to build and decorate their houses: small cells with highly elaborate exterior superstructures.

Πρώτη Πόλη: «Η πόλη των 2.000 τόνων»

Πάνω σε πράσινους κάμπους, ηλιόλουστους λόφους, βουνά σπαρμένα με δάση, απλώνεται ομοιόμορφη και τέλεια η πόλη. Λεπτές, πανύψηλες λεπίδες συνεχών κτιρίων αλληλοτεμνόμενες σε αυστηρά τετραγωνικά πλέγματα με μήκος πλευράς ίσο με μια λεύγα. Τα κτίρια, η ακριβέστερα το μοναδικό συνεχές κτίριο, συγκροτείται από κυβικά κελιά με πλευρά 225 εκ. Αυτά τα κελιά είναι τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο σε μία μονάχα στήλη, που φτάνει σε ύψος το ένα

Twelfth city: city of the book

The inhabitants may live in the natural light of the streets or in the artificial light of the tunnels, and their behaviour is ruled by the ethic laws (legible by natural light) or the laws of survival (legible by artificial light) of the book which all wear on a chain round their necks.

Conclusion

The twelve cities are a test: "Amongst the cities described, how many would you like to come true, or how many do you think would be of advantage to humanity?"

τρίτο της λεύγας από την επιφάνεια της θάλασσας.

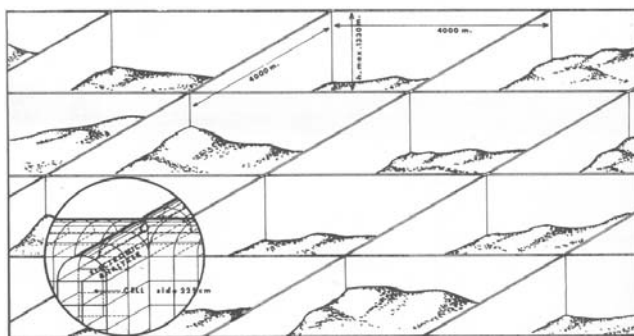
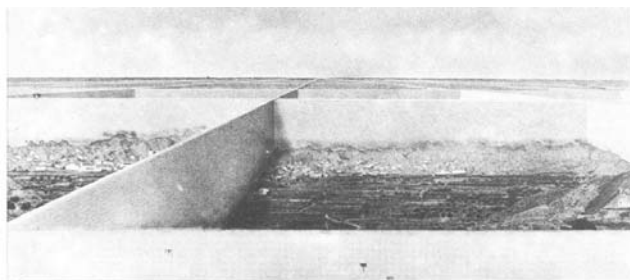
Έτσι τα σχετικά ύψη του κτιρίου διαφέρουν από τμήμα σε τμήμα ανάλογα με το υψόμετρο του εδαφικού χώρου που διασχίζει. Το κάθε κελί έχει δύο διαμετρικά αντίθετους τοίχους σε επαφή με τον εξωτερικό χώρο. Οι τοίχοι του είναι κατασκευασμένοι από υλικό αδιαφανές αλλά διαπερατό από τον αέρα, άκαμπτοι αλλά και μαλακοί. Ο τοίχος με βορινό προσανατολισμό (ή αν αυτός συνορεύει με τον εξωτερικό χώρο, τότε ο τοίχος με δυτικό

προσανατολισμό) έχει τη δυνατότητα να εκπέμπει τρισδιάστατες εικόνες, ήχους και μυρωδιές. Ο αντικρινός τοίχος διαθέτει ένα κάθισμα ικανό να προσαρμόζεται τέλεια στο ανθρώπινο σώμα, μέχρι που να το περιβάλλει ολότελα. Σ' αυτό το κάθισμα είναι ενσωματωμένοι μηχανισμοί που μπορούν να ικανοποιήσουν τις φυσιολογικές ανάγκες (διαιτητικές, εκκριτικές, σεξουαλικές). Όταν οι μηχανισμοί αυτοί δεν λειτουργούν η μεμβρανοειδής ύλη από την οποία αποτελούνται και τα

εξαρτήματά τους αποσύρονται ελευθερώνοντας τον τοίχο. Το δάπεδο είναι ένας εξομοιωτής ύλης και μπορεί να αναπαραστήσει ένα μεγάλο αριθμό ζωντανών οργανισμών με όλες τις εκδηλώσεις των αισθήσεων τους. Αλλά το ουσιαστικό κομμάτι του κελιού είναι η οροφή, που αποτελεί μια ενιαία οθόνη πρόσληψης εγκεφαλικών ερεθισμών. Στο κάθε κελί κατοικεί ένα άτομο.

Τα ερεθίσματα του εγκεφάλου του προσλαμβάνονται αδιάκοπα από την οθόνη και αναμεταδίδονται σ' έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή που οι περίπλοκοι μηχανισμοί του

είναι συγκεντρωμένοι στην κορυφή του κτιρίου, κάτω από ένα συνεχή ημικυλινδρικό θόλο. Ο υπολογιστής επιλέγει, συγκρίνει και ερμηνεύει τις επιθυμίες των ατόμων, προγραμματίζοντας από στιγμή σε στιγμή τη ζωή ολόκληρης της πόλης διαμέσου των εκπομπών του τοίχου, των εξομοιώσεων του δαπέδου και των δράσεων του τοίχου με τους μηχανισμούς. Μ' αυτόν τον τρόπο όλοι οι πολίτες ζουν πάντα με τις ίδιες συνθήκες ισότητας.

Εδώ ο θάνατος δεν υπάρχει πια. Συμβαίνει όμως κάθε τόσο να αφήνει κάποιος τον εαυτό του να παρασύρεται από παράλογες σκέψεις εξέγερσης ενάντια στην τέλεια και αιώνια ζωή

που του προσφέρεται. Την πρώτη φορά ο ηλεκτρονικός υπολογιστής αγνοεί το έγκλημα αλλά αν αυτό επαναληφθεί, τότε η πόλη αποφασίζει να αρνηθεί τον ζωτικό χώρο σ' εκείνον που αποδείχεται τόσο ανάξιος της. Το πέτασμα της οροφής κατεβαίνει με μία δύναμη δύο χιλιάδων τόνων ώσπου να σμίξει με το δάπεδο.

Τη στιγμή εκείνη μέσα στη θαυμαστή οικονομία της πόλης δημιουργείται μια νέα ζωή. Το πέτασμα επιστρέφει στην αρχική του θέση και συνάμα όλα τα άτομα που τα κελιά τους απέχουν μέχρι ένα τέταρτο της λεύγας από το άδειο κελί παραχωρούν ένα ωάριο ή μια ομάδα σπερματοζωάρια, που από ειδικό κανάλια μεταφέρονται μ' έναν τρελό αγώνα δρόμου προς το κάθισμα που έμεινε άδειο. Εκεί γονιμοποιείται ένα ωάριο και το κάθισμα μετατρέπεται σε μήτρα, προστατεύοντας για εννιά μήνες, ως την αυγή του ευτυχισμένου του πετρωμένου, το καινούργιο παιδί της πόλης.

Δεύτερη Πόλη: «Προσωρινή πόλη-κοχλίας»

Η πόλη είναι μια πελώρια ατέρμονη βίδα. Εξωτερικά παρουσιάζει την όψη κυλίνδρου με διάμετρο 4,5 χλμ που γυρίζει αργά και συμπληρώνει μία περιστροφή τον χρόνο. Η πόλη μοιάζει πολύ με διαστημόπλοιο. Προχωρεί από τη λιθόσφαιρα προς το βάθος

της γης με γωνιακή ταχύτητα 2'28" / δευτερόλεπτο. Η ταχύτητα στην περίμετρο είναι 3.548 χλς / ώρα. Το κατώτερο άκρο της, στραμμένο προς το κέντρο της γης, αποτελείται από έναν εκσκαφέα, ένα είδος λεπιδοφόρας τουρμπίνας που οι λεπίδες του, καθώς γυρίζει, θρυμματίζουν την πέτρα και στέλνουν το υλικό προς το κέντρο του κυλίνδρου, και από κει μ' έναν αγωγό προς τα έξω. Πάνω από την τουρμπίνα βρίσκονται οι προωθητικοί μηχανισμοί, ο σταθμός ατομικής ενέργειας με παραγωγική αυτονομία 10.000 χρόνων, τα αυτόματα μηχανήματα που εξυπηρετούν την πόλη και οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές που την κυβερνούν.

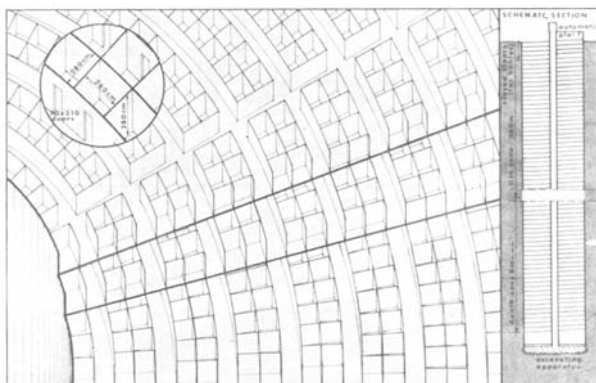
Το επάνω άκρο της πόλης αναπτύσσεται σιγά-σιγά και παραμένει σταθερό στην επιφάνεια του εδάφους. Η ανάπτυξη πραγματοποιείται με τη συνεχή οικοδόμηση νέων τμημάτων της πόλης από ένα αυτόματο εργοτάξιο, τοποθετημένο σαν γέφυρα ανάμεσα στο κέντρο και την περίμετρο. Στο εργοτάξιο χρησιμοποιούνται ως οικοδομικό υλικό οι πέτρες και τα σπασμένα βράχια από το σκάψιμο στο βυθό.

Η πόλη αποτελείται από κελιά κατοικίας τοποθετημένα σε διπλές σειρές που διαγράφουν ομόκεντρους κύκλους. Ο τοίχος κάθε κελιού που είναι στραμμένος προς το κέντρο του κυλίνδρου έχει μήκος 280 εκ. Το βάθος του είναι επίσης 280 εκ. Ανάμεσα σε δύο γειτονικούς κύκλους κελιών περνά ένας δρόμος πλάτους 280 εκ. Μια σειρά από 1440

ακτινωτούς δρόμους, που έχουν ο καθένας πλάτος τουλάχιστο 140 εκ συνδέει τους κυκλικούς δρόμους. Κάθε κελί έχει ένα μόνον άνοιγμα, μία πόρτα που βλέπει στον αντίστοιχο κυκλικό δρόμο, ενώ οι τρεις τοίχοι που γειτονεύουν με άλλες κυψέλες είναι εντελώς τυφλοί και άφωνοι. Η διαφορά επιπέδου ανάμεσα σε δύο πατώματα είναι κατακορύφως 330 εκ.

Το δάπεδο του κελιού είναι μαλακό και όλοι οι μηχανισμοί που λειτουργούν για να ικανοποιήσουν τις ζωτικές ανάγκες του ανθρώπου είναι χωνευτοί στο ταβάνι και τηλεκατευθυνόμενοι. Ολόκληρη η πόλη είναι σταθερά κλιματισμένη στους 25 βαθμούς Κελσίου, με σχετική υγρασία 60%. Κάθε κελί έχει σταθερό φωτισμό έντασης 150 λουξ, ενώ οι δρόμοι φωτίζονται με ένταση 500 λουξ. Το φως περιλαμβάνει όλα τα μήκη κύματος του χρωματικού φάσματος, ενώ το φως των δρόμων εκπέμπει σε μικρές ποσότητες και υπεριώδεις ακτίνες. Το φως διαχέεται ομοίμορφα σε ολόκληρη την επιφάνεια της οροφής των κελιών και των δρόμων, και έτσι δεν δημιουργούνται ζώνες σκιάς ή ημίφωτος. Τα κελιά ούτε κλείνουν ούτε κλειδώνονται. Δεν υπάρχει κανένα σύστημα που να εξασφαλίζει κάτι τέτοιο.

Οι κάτοικοι της πόλης ζουν ένας-ένας σε κάθε κελί και δεν έχουν δικά τους ρούχα ούτε άλλα αντικείμενα, γιατί η πόλη φροντίζει για όλες τους τις ανάγκες. Είναι απόλυτα ελεύθεροι να δρουν όπως νομίζουν και να οργανώνουν τη ζωή τους είτε σαν άτομα είτε σαν κοινότητα, να απομονώνονται ή να συγκεντρώνονται σε ομάδες, να θεσπίζουν νόμους ή κανονισμούς. Μοναδικός περιορισμός : δεν μπορούν να

βγουν έξω από τα όρια της πόλης γιατί το επάνω τέρμα των κυκλικών δρόμων (ελικοειδών στην πραγματικότητα, μια και ξεκινούν από το βάθος και προχωρούν προς την επιφάνεια) φράζεται από το αυτόματο εργοτάξιο που κατασκευάζει την πόλη.

Ανάμεσα στις εγκαταστάσεις που διαθέτει κάθε κελί υπάρχει και ένας «αυτόματος μειωτήρας» που μπαίνει σε λειτουργία μόλις του δοθεί εντολή· εφαρμόζεται στην κοιλιά της ετοιμόγεννης και παίρνει από τη μήτρα το

έμβρυο με τρόπο εντελώς ανώδυνο. Το νεογέννητο μεταφέρεται από διάφορους αγωγούς σ' ένα κελί του πιο νεόχτιστου τμήματος, όπου διατρέφεται αυτόματα· με τον ίδιο τρόπο του παρέχονται όλες οι φροντίδες. Μόνο που στην περίπτωση αυτή η πόρτα του κελιού κλείνει μ' ένα χαλύβδινο διάφραγμα που δεν μπορεί να ανοίξει ούτε από μέσα ούτε απ' έξω. Τέσσερα χρόνια το παιδάκι μένει κλεισμένο στο κελί του - και στην περίοδο αυτή διδάσκεται την ηθική και τη λειτουργία της πόλης του. Όταν περάσει αυτό το διάστημα η χαλύβδινη πόρτα γλιστρά και χάνεται μέσα στον τοίχο.

Τα υλικά που χρησιμοποιούνται στο χτίσιμο της πόλης μπορούν να αντέξουν αμετάβλητα και χωρίς καμιά συντήρηση έναν αιώνα· ύστερα αρχίζουν να φθείρονται. Το ίδιο γίνεται και με τα μηχανήματα και τον άλλον εξοπλισμό -εκτός φυσικά από τον φέροντα οργανισμό και τον γενικό εξοπλισμό.

Οι κάτοικοι της πόλης περνούν μεγάλο μέρος του χρόνου τους στους δρόμους γύρω από τα κελιά τους. Συχνά, μονάχοι ή με συντροφιάς, ανεβαίνουν τους ελικοειδείς δρόμους ως τα όρια της περιοχής των παιδιών και ακόμα πιο πέρα, ως τους τέσσερεις τελευταίους έρημους και σιωπηλούς κύκλους όπου ζουν τα νεογέννητα. Συχνά, ακουμπώντας τα χέρια τους και τα αυτιά τους στον θερμό και παλλόμενο τοίχο του εργοταξίου, προσπαθούν να διεισδύσουν στο μυστήριο του εξωτερικού κόσμου. Σπάνια ωστόσο συμβαίνει κάποιος να

κατηφορίσει τον δρόμο πέρα από τη ζώνη των βαθιών γερατειών, στην περιοχή της διάλυσης και της αποσύνθεσης των πραγμάτων και των ανθρώπων και ακόμα μακρύτερα στο αβέβαιο φως και τη θερμότητα, μέσα σε δρόμους ελικοειδείς σπαρμένους με κόκαλα και σπασμένες πέτρες, ώσπου να φτάσει τις σκοτεινές, πνιγηρές και παλλόμενες ζώνες που χάνονται στα απύθμενα βάθη.

Τρίτη Πόλη: «Η Νέα Υόρκη των εγκεφάλων»

Στην πιο πυρακτωμένη, καταστραμμένη και ερημωμένη περιοχή αυτής της σταχτιάς έκτασης που άλλοτε ήταν η Νέα Υόρκη, και ακριβώς στον χώρο που εκτεινόταν κάποτε το Central Park, στο ύψος περίπου της 81ης οδού, υψώνεται τώρα η πόλη.

Η απόφαση να χτιστεί η καινούργια πολιτεία πάρθηκε όταν οι άλλοι πείσθηκαν πως η έκρηξη είχε μολύνει ανεπανόρθωτα όλους τους κατοίκους της Νέας Υόρκης και όταν τα κορμιά τους σάπιζαν χωρίς ελπίδα θεραπείας. Η πόλη είναι ένας κύβος μήκους, πλάτους και ύψους 55 μ, ντυμένος εξωτερικά με πλακάκια χαλαζία 25X25 εκ. Σε κάθε πλακάκι είναι ενσωματωμένος ένας φακός με διάμετρο 23 εκ. Αυτή η επένδυση συγκεντρώνει το φως στο φωτοευαίσθητο τοίχωμα που βρίσκεται πίσω από τα πλακάκια και που το μετατρέπει σε

ενέργεια απαραίτητη για τη λειτουργία της πόλης.

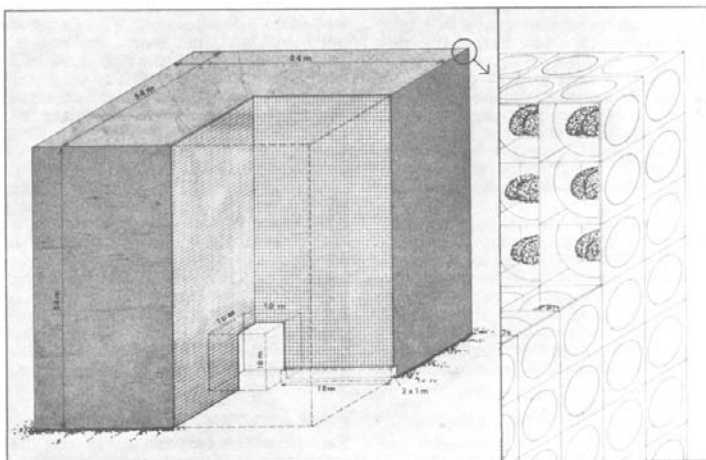
Ο κύβος είναι γεμάτος, χωρίς καμία διακοπή, με κυβικούς θαλαμίσκους πλάτους 25 εκ που είναι κατασκευασμένοι από ένα ειδικό διαφανές πλαστικό απεριόριστης σταθερότητας. Το εσωτερικό κάθε θαλαμίσκου αποτελείται από μια σφαιρική κοιλότητα γεμάτη φυσιολογικό ορό, μέσα στον

οποίο ζει ένας εγκέφαλος. Στο πάχος των τοιχωμάτων κάθε θαλαμίσκου διακλαδώνονται αγωγοί, που ανανεώνουν αδιάκοπα τον φυσιολογικό ορό και εκείνον που

αντικαθιστά την κυκλοφορία του αίματος. Πολύπλοκα συστήματα ηλεκτρόδων, τοποθετημένα σε διάφορα σημεία της εγκεφαλικής ουσίας, επιτρέπουν την άμεση επικοινωνία των εγκεφάλων μεταξύ τους.

Στο κέντρο της πόλης βρίσκεται μία κοιλότητα με διαστάσεις (μήκος, πλάτος και ύψος) 10 μ. Το δάπεδό της βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με το έδαφος που πάνω του υψώνεται ο μεγάλος κύβος. Ένας διάδρομος με πλάτος 1 μ, ύψος 2

μ και μήκος 18 μ συνδέει την κεντρική κοιλότητα με τον εξωτερικό χώρο. Η κεντρική κοιλότητα κατέχεται στο μεγαλύτερο μέρος της από τις εγκαταστάσεις που ανανεώνουν και φιλτράρουν τα φυσιολογικά διαλύματα. Το φιλτράρισμα πραγματοποιείται με μηχανισμούς ιδιαίτερης ακρίβειας, που εξουδετερώνουν όλες τις τοξίνες και εμποδίζουν τη διαδικασία της νέκρωσης και γήρανσης της εγκεφαλικής

ουσίας.

Στην πόλη ζουν 10.000.456 εγκέφαλοι. Στο χλωμό κόκκινο φως του διαδρόμου και της κεντρικής κοιλότητας μπορεί να τους δει κανείς μέσα από τους διαφανείς τοίχους να πάλλουν αργά, βυθισμένοι στους ατελείωτους διαλογισμούς τους ή συγκεντρωμένοι σε ατέρμονες, σιωπηλές συνομιλίες. Καθώς είναι εντελώς αποκομμένοι από κάθε δυνατότητα

αντίληψης του εξωτερικού κόσμου, μπορούν να μεταρσιώσουν τη σκέψη τους σε χρόνο τόσο μακρό όσο η ζωή του ηλίου, ελεύθεροι να προσεγγίσουν τους υπέρτατους στόχους της σοφίας και της παραφροσύνης, να φτάσουν ίσως ως την απόλυτη γνώση.

Οι εγκέφαλοι αυτοί θα επιζήσουν και μετά το τέλος της ανθρωπότητας, θα παρακολουθήσουν την πορεία της προς την καταστροφή, δεν θα μπορούν όμως να κάμουν τίποτε για να την επιταχύνουν ή να την επιβραδύνουν. Και θα μείνουν, στο τέλος, μόνοι.

Τέταρτη πόλη : «Η πόλη-διαστημόπλοιο»

Αν πόλη μπορεί να χαρακτηριστεί ένας χώρος όπου ένα σύνολο ανθρώπων γεννιέται, ζει και πεθαίνει· αν πόλη είναι μια μάνα που φροντίζει τα παιδιά της, τους παρέχει όλα όσα χρειάζονται και αποφασίζει με ποιόν τρόπο θα είναι ευτυχισμένα· αν πόλη σημαίνει όλα αυτά, ανεξάρτητα από τις φυσικές και δημογραφικές της διαστάσεις, τότε πόλη είναι κι ένα διαστημόπλοιο που αιώνες ακολουθεί τη συγκεκριμένη του πορεία προς τον πλανήτη ενός ηλιακού συστήματος σε απόσταση χιλιάδων χρόνων φωτός.

Το διαστημόπλοιο είναι ένας μεγάλος κόκκινος

τροχός με διάμετρο 50 μ, ο οποίος αποτελείται από έναν εξωτερικό δακτύλιο πλάτους 3 μ και ύψους 6 μ, από έναν κεντρικό σφαιρικό πυρήνα διαμέτρου 8 μ, και από έναν κυλινδρικό σωλήνα διαμέτρου 2 μ που συνδέει τον εξωτερικό δακτύλιο με τον πυρήνα. Ο κεντρικός πυρήνας περιέχει τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, που είναι προγραμματισμένος από την αναχώρηση για να οδηγήσει το σκάφος στο μακρινό του προορισμό, τα όργανα προώθησης και όλες τις εγκαταστάσεις που χρειάζονται για το διαστημόπλοιο και τη ζωή του πληρώματος.

Ο εξωτερικός δακτύλιος είναι χωρισμένος σε 80 τμήματα με δύο καμπίνες το καθένα, τη μια πάνω στην άλλη. Στις καμπίνες αυτές κοιμούνται τα 156 μέλη του πληρώματος -στις πάνω οι άντρες, στις κάτω οι γυναίκες. Όλες μαζί οι καμπίνες περιστρέφονται αργά ως προς το εξωτερικό περίβλημα, συμπληρώνοντας έναν πλήρη κύκλο κάθε 80 χρόνια.

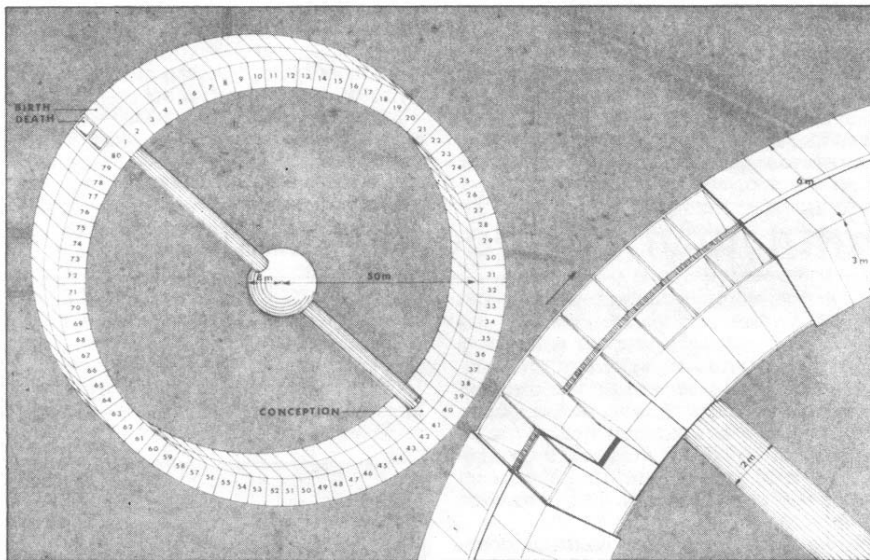
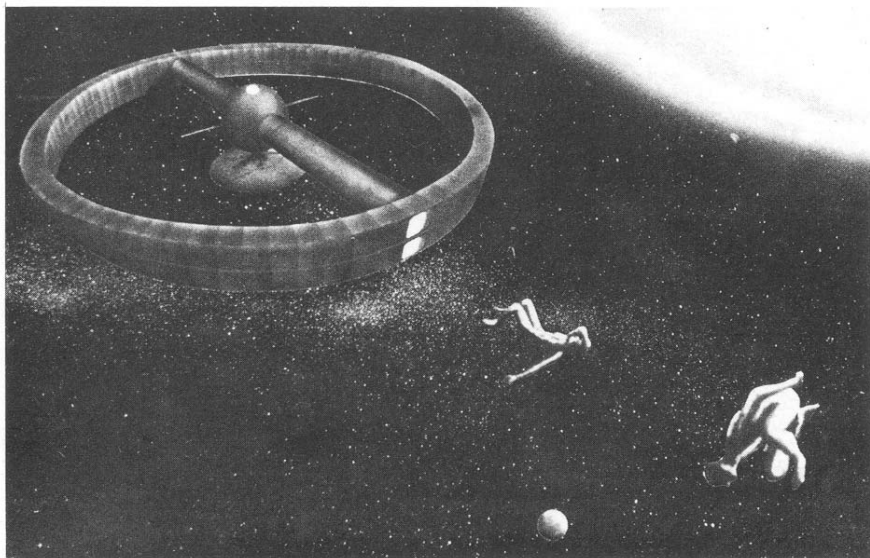
Τα μέλη του πληρώματος κοιμούνται αδιάκοπα, από τη γέννηση ως το θάνατό τους, κλεισμένα στις καμπίνες και τυλιγμένα με σύρματα και αγωγούς που ρυθμίζουν τις λειτουργίες της ζωής τους. Οι εγκέφαλοί τους συνδέονται διαμέσου ηλεκτροδίων με έναν «παραγωγό ονείρων». Το μηχάνημα αυτό βασίζεται σ' ένα σύστημα διπλών μαγνητοταινιών όπου έχει καταγραφεί το όνειρο δύο συμπληρωματικών ζωών. Κατά την περιστροφή κάθε ζευγάρι καμπίνες περνά

μπροστά στη μαγνητοταινία, που μεταδίδει ένα συνεχώς εξελισσόμενο όνειρο σ' εκείνους που τις κατοικούν. Έτσι όλοι οι επιβάτες του διαστημόπλοιου ζουν το ίδιο όνειρο σε διαφορετικές στιγμές. Το 80στό τμήμα του περιμετρικού δακτυλίου δεν είναι κλειστό. Δύο ανοίγματα, μεγάλα όσο οι εξωτερικοί τοίχοι μιας διπλής καμπίνας, βλέπουν προς το κοσμικό κενό. Το τμήμα αυτό βρίσκεται στο σημείο όπου το ένα άκρο του διαμετρικού κυλινδρικού σωλήνα προσαρμόζεται στο σώμα του δακτυλίου.

Καθώς οι καμπίνες, στην αργή κίνησή τους, περνούν κατά ζεύγη από το 79ο τμήμα, ο εξωτερικός τους τοίχος αρχίζει να συμπίπτει με το άνοιγμα στο κενό. Μόλις σχηματιστεί η αρχική σχισμή, ο αέρας της καμπίνας διαφεύγει προς τα έξω και η ατμοσφαιρική πίεση στο εσωτερικό της μηδενίζεται. Ο κάτοικός της όμως δεν προλαβαίνει να πεθάνει από ασφυξία. Χάνεται από καθολική αιμορραγία. Καθώς δεν υφίσταται πια εξωτερική πίεση, όλα τα αιμοφόρα αγγεία σπάζουν, το αίμα διαχέεται σ' όλη την επιδερμίδα και σχεδόν αμέσως παγώνει. Στο μεταξύ το άνοιγμα προς τα έξω όλο και διευρύνεται, οπότε τα σύρματα και οι αγωγοί που κρατούσαν το σώμα στη ζωή αποσπώνται και το κορμί, ελεύθερο πια, απομακρύνεται λόγω της ελαφριάς φυγόκεντρης δύναμης μέσα από το άνοιγμα και «κολυμπά» στον έξω κοσμικό χώρο. Ύστερα, η αργή κίνηση της καμπίνας στενεύει σιγά-σιγά το άνοιγμα, ώσπου ο τοίχος κλείνει και πάλι ερμητικά.

Την ίδια ώρα, στην αντίθετη πλευρά του δακτυλίου, στο τμήμα 40 και στο σημείο όπου προσαρμόζεται το άλλο άκρο του διαμετρικού σωλήνα, το όνειρο διεγείρει τη σεξουαλική δραστηριότητα ενός ζευγαριού. Δύο ωάρια γονιμοποιούνται από δύο σπερματοζωάρια σε συνθήκες εντελώς ελεγχόμενες ώστε να μην υπάρξει περιθώριο λάθους. Μέσα στις δύο καμπίνες που έχουν μείνει άδειες βρίσκονται δύο «μηχανικές μήτρες» που υποδέχονται τα γονιμοποιημένα ωάρια της πάνω καμπίνας το αρσενικό, της κάτω το θηλυκό. Ύστερα από εννιά μήνες οι μήτρες αποσύρονται και απελευθερώνουν τα έμβρυα, που στη διάρκεια της ανάπτυξής τους ενσωμάτωσαν τις άκρες των συρμάτων και των αγωγών που τα συνδέουν με τη ζωή.

Έτσι, καθώς κυλούν οι γενιές, το διαστημόπλοιο προχωρεί, φορτωμένο αστροναύτες που κοιμούνται μέσα σ' ευτυχισμένα όνειρα, προς το τέρμα του, τη Νέα Γη. Εκεί οι επιβάτες του θα ξυπνήσουν και θα ιδρύσουν μια νέα Βαβυλώνα και μια νέα Ιερουσαλήμ, μια νέα Αθήνα και μια νέα Ρώμη, μια νέα Μόσχα και μια νέα Νέα Υόρκη και φυσικά ένα νέο Βερολίνο, μια νέα Σαϊγκόν, ένα νέο Καϊήπταουν. Και θα είναι ευτυχισμένοι.

Πέμπτη πόλη: «Η πόλη των Ημισφαιρίων»

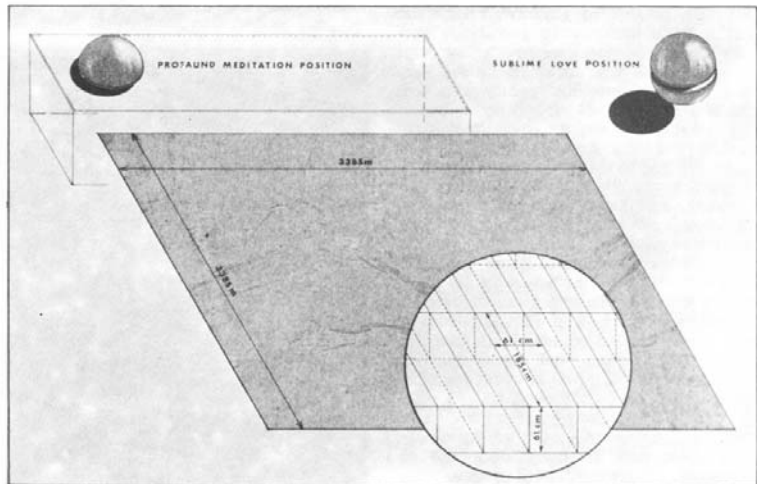
Εκείνο το αστραφτερό κρυστάλλινο επίπεδο ανάμεσα στα δάση και στους καταπράσινους λόφους είναι η πόλη. Το επίπεδο είναι ένα τετράγωνο με πλευρά 185 μ, καθώς όμως πλησιάζει κανείς καταλαβαίνει πως σχηματίζεται από τα καλύμματα 10.044.900 κρυστάλλινων σαρκοφάγων, που καθεμιά τους έχει μήκος 185 εκ, πλάτος 61 εκ και βάθος 61 εκ. Ακόμη και τα τοιχώματα που τις χωρίζουν είναι από διαφανές υλικό, ενώ το πάτωμά τους είναι από λευκό και φωτεινό υλικό. Μέσα σε κάθε σαρκοφάγο είναι ξαπλωμένο ένα άτομο, ακίνητο, με μάτια κλειστά: αναπνέει αέρα κλιματισμένο που ανανεώνεται αδιάκοπα και τρέφεται απευθείας από την κυκλοφορία του αίματος. Πράγματι, το κυκλοφοριακό του σύστημα συνδέεται άμεσα με διηθητικούς και αναγεννητικούς μηχανισμούς που καταστρέφουν τις τοξίνες και παρέχουν ορμόνες σε κατάλληλες δόσεις, εμποδίζοντας τη γήρανση.

Μια σειρά ηλεκτρόδια που εφαρμόζονται στο κρανίο ελέγχουν έναν εξωτερικό αισθητηριακό μηχανισμό ημισφαιρικής μορφής με διάμετρο 30,5 εκ. Το ημισφαίριο αυτό, από ασημένιο μέταλλο, είναι ικανό να μετατοπίζεται ή να μένει ακίνητο στον αέρα ή στο έδαφος χάρη σ' ένα προωθητικό σύστημα που δεν παράγει ούτε αέρια ούτε θόρυβο και που έχει απεριόριστη αυτονομία ενέργειας. Θα

μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι οι εκατοντάδες χιλιάδες ημισφαίρια που γεμίζουν τον αέρα και κρέμονται πάνω από την πόλη και τα περίχωρα μετατοπίζονται τηλεκινητικά. Στην επίπεδη επιφάνεια των ημισφαιρίων βρίσκονται τα αισθητήρια όργανα δράσης, ακοής, γεύσης, όσφρησης, αφής. Τα ερεθίσματα που συγκεντρώνουν μεταβιβάζονται κατευθείαν στον εγκέφαλο του ατόμου που ελέγχει το ημισφαίριο.

Κάθε τόσο τα ημισφαίρια ακουμπούν στις σαρκοφάγους των κατοχών τους, πάνω ακριβώς από το κεφάλι. Αυτή είναι η στάση της “βαθιάς περίσκεψης”. Άλλοτε πάλι, ιδιαίτερα στις ηλιόλουστες μέρες, ορισμένα ημισφαίρια ενώνονται κατά ζεύγη από την επίπεδη επιφάνειά τους -και αυτή είναι η στάση του “εξαυλωμένου έρωτα”. Αυτές οι πνευματικές ενώσεις δεν έχουν φυσικά τη δύναμη να δημιουργήσουν ζωή, αλλά η ζωή δεν είναι απαραίτητη σ' έναν τόπο όπου ο θάνατος είναι άγνωστος.

Έκτη πόλη : «Η θαυμαστή και μυθική πόλη του Barnum Jr.»

Η πόλη βρίσκεται κάτω από μια πελώρια τέντα τσίρκου με ρίγες κόκκινες και μπλε. Και μπορεί κανείς να πει πως η ίδια η τέντα, που συγκρατείται από εκατοντάδες μπαλόνια, καθώς και ό,τι βρίσκεται από κάτω, ο απέραντος χώρος σταθμεύσεως αυτοκινήτων που την περιβάλλει, οι πάγκοι, η μουσική της ορχήστρας του τσίρκου και τα πολύχρωμα φώτα που αναβοσβήνουν, όλα αυτά είναι η πόλη.

Η ανάρτηση της τέντας γίνεται με αερόστατα, ενώ χιλιάδες συρματοσχοίνα την δένουν στη

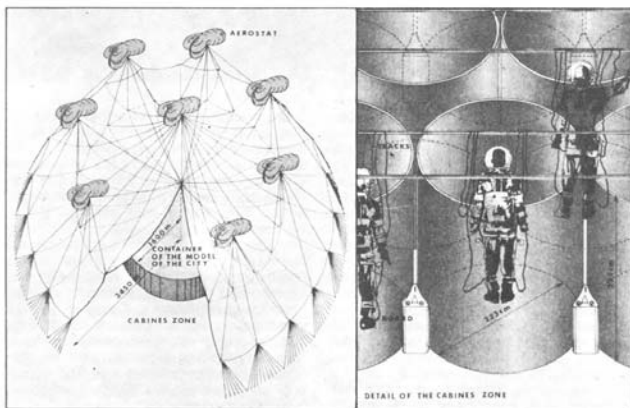
γη. Η διάμετρος της είναι 3,4 χλμ' στο κέντρο της βρίσκεται ένας πελώριος κύλινδρος με διάμετρο 1,6 χλμ και ύψος 91 μ, κατασκευασμένος από λαμαρίνες καρφωτές και βαμμένες με ασημόχρωμο βερνίκι. Μέσα στον κύλινδρο είναι κλεισμένη μια πόλη, χτισμένη σε κλίμακα πέντε φορές μικρότερη από την πραγματικότητα. Έχει δύο περίπου εκατομμύρια κατοίκους κι όλα τα χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης πόλης. Επιπλέον διαθέτει αντίγραφα των λαμπρότερων μνημείων του κόσμου, από το Empire State Building ως τον Πύργο του Άιφελ και από το Κολοσσαίο (που αναστηλώθηκε στην αρχική του μορφή) ως το Sunset Boulevard.

Και να πωσ μπορείτε να επισκεφθείτε αυτή την παραμυθένια πόλη: μόλις φτάσετε επιτόπου, αφήνετε το αυτοκίνητό σας στον χώρο σταθμεύσεως και αγοράζετε ένα εισιτήριο - πληρώνοντας μισό δολάριο για κάθε λεπτό παραμονής στην πόλη. Καταβάλλετε ύστερα μιν εγγύηση για τις ζημιές που ίσως θα κάνετε κατά την επίσκεψη. Το ποσό της ορίζεται σε 1 δολάριο για κάθε λεπτό παραμονής, αλλά δεν μπορεί ωστόσο να είναι συνολικά μικρότερο από 900 δολάρια. Τότε πια σας δίνουν το «κλειδί της πόλης»: δηλαδή μια διάτρητη ηλεκτρονική καρτέλα που περιέχει όλες τις πληροφορίες σχετικά με το άτομό σας και την επίσκεψή σας.

Ύστερα προχωρείτε μαζί με τους άλλους επισκέπτες προς τον ηλεκτρονικό υπολογιστή και καθώς φτάνετε σ' ένα "σημείο επιλογής" τοποθετείτε το "κλειδί" σας στην ειδική σχισμή. Τότε το κόκκινο φως που βρίσκεται μπροστά σας γίνεται πράσινο, οπότε μπορείτε να εξηγήσετε στον "εγκέφαλο" ποιο πρόσωπο θέλετε να ενσαρκώσετε. Αν πρόκειται για διάσημη προσωπικότητα, ζωντανή ή νεκρή, αρκεί να προφέρετε το όνομα. Ελπίζουμε πως ο 'ήρωάς' σας θα βρίσκεται στον διαθέσιμο κατάλογο των 100.000 προσώπων. Διαφορετικά, πρέπει να κάνετε μιν άλλη επιλογή.

Σημείωση. Η οργάνωσή μας δεν είναι δημόσιος χορός μεταμφιεσμένων και επομένως μη ζητάτε προσωπικότητες της αρχαίας ιστορίας. Ο κατάλογος περιλαμβάνει μόνο πρόσωπα που ζούσαν ακόμη το 1915.

Για την επίσκεψη σαν ένα διάσημο πρόσωπο η επιβάρυνση είναι 1 δολάριο ανά λεπτό. Αν,

αντίστροφα, είσαστε μετριόφρονες και προτιμάτε ένα κοινό πρόσωπο, δώστε τα χαρακτηριστικά του στον "εγκέφαλο": η εικόνα που έχετε διαλέξει θα εμφανιστεί αμέσως στην οθόνη. Αφού κάνετε τελικά την επιλογή σας, περιμένετε να ακούσετε ένα κουδούνισμα και τότε αποσούρετε από τη σχισμή το "κλειδί" σας: πάνω του είναι πια αποτυπωμένο το πρόσωπο που έχετε διαλέξει. Προχωρήστε τότε στη ζώνη των θαλαμίσκων και βρείτε έναν ελεύθερο. Βάλτε το "κλειδί" στον πίνακα που θα δείτε μπροστά σας. Μέσα σε 90 δευτερόλεπτα τα καλώδια που βρίσκονται από πάνω σας θα σας φέρουν ένα είδος

διαστημικής στολής, που θα παραμείνει κρεμασμένη από σύρματα που προσαρμόζονται στις αρθρώσεις και στην κάσκα. Φορέστε την και κλείστε την (η κάσκα ασφαρίζεται αν της δώσετε μισή στροφή από τα αριστερά προς τα δεξιά). Όταν ετοιμαστείτε πιέστε το πράσινο κουμπί που βρίσκεται στη στολή, στο ύψος του στήθους. Το δάπεδο πάνω στο οποίο πατάτε θα εξαφανιστεί μέσα σ' ένα διαφραγματικό σύστημα και θα βρεθείτε πάνω σ' έναν κυκλικό δίσκο με διάμετρο 2,25 μ. Ο δίσκος είναι στρωμένος με μικρές χαλύβδινες σφαίρες που σας επιτρέπουν να κάνετε οποιαδήποτε κίνηση των ποδιών επιτόπου -να περπατήσετε, να τρέξετε, να στριφογυρίσετε. Καθώς η προσοχή σας είναι στραμμένη σ' αυτά τα θαυμαστά πράγματα, από τις άκρες του δίσκου ορθώνεται ένας κύλινδρος από πλεξιγκλάς που σταματά μόλις φθάσει σε ύψος ίσο με τη διάμετρο του δίσκου. Στο σημείο αυτό είναι καλύτερα να κλείσετε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια για να αποφύγετε τον ίλιγγο. Όταν τα ξανανοίξετε βρρίσκεστε πια στην πόλη. Να θυμάστε πως από τη στιγμή αυτή κάθε κίνηση του σώματος μεταβιβάζεται μέσω της στολής σας (που είναι ταυτόχρονα η τελευταία λέξη ενός μοντέρνου τηλεπαντογράφου) στην κούκλα-ρομπότ που έχετε διαλέξει και που κάνει μέσα στην πόλη ό,τι την διατάξετε. Τα αισθητηριακά ερεθίσματα δράσης, ακοής, γεύσης, αφής και όσφρησης που θα συλλαμβάνουν οι ηλεκτρονικοί ανιχνευτές της κούκλας θα μεταβιβάζονται πιστά στα δικά σας νευρικά κέντρα.

Να θυμάστε πως μπορείτε να κάνετε οτιδήποτε θελήσετε, κανείς δεν πρόκειται να σας αναγνωρίσει- και μην ανησυχείτε για τους αστυνομικούς, είναι άνθρωποι που κι αυτοί θέλουν να διασκεδάσουν όπως και σεις. Κι αν κανείς θα ήθελε να παραστήσει τον ηθικολόγο, θυμηθείτε πως έχετε μαζί σας το πιστόλι σας. Αυτό είναι όλο. Μη χάνεις λοιπόν ούτε στιγμή, φίλε. Τρέξε στην πόλη του Barnum Jr., πάρε ένα εισιτήριο και μπες στην πιο ελεύθερη και ευχάριστη πόλη του κόσμου. Θα ζήσεις μερικές αξέχαστες και καταπληκτικές εμπειρίες και θα μπορέσεις να ικανοποιήσεις κάθε σου επιθυμία.

Έβδομη πόλη : «Ταινιοειδής πόλη συνεχούς παραγωγής»

Η πόλη κινείται, έρπει σαν μεγαλόπρεπο φίδι πάνω σε καινούργιες περιοχές, κουβαλώντας στη ράχη της τα 8 εκατομμύρια κατοίκους της, μέσα από κοιλάδες και λόφους, διασχίζοντας βουνά και προσπερνώντας ακρογιάλια, από γενιά σε γενιά.

Κεφαλή της πόλης είναι το Μεγάλο Εργοστάσιο, με μήκος 6,4 χλμ -όσο και η πόλη την οποία παράγει αδιάκοπα. Έχει πλάτος 400 μ και ύψος, στο κέντρο, 91 μ. Το Μεγάλο Εργοστάσιο αξιοποιεί τη γη και το υπέδαφος κάθε περιοχής που διασχίζει και εξασφαλίζει με τρόπο αξιοθαύμαστο όλα όσα χρειάζονται

στην κατασκευή της πόλης. Το Μεγάλο Εργοστάσιο καταβροχθίζει με το μπροστινό τμήμα του κομμάτι αχρηστής φύσης και άμορφα ορυκτά, αφήνοντας πίσω του εντελώς διαμορφωμένα τμήματα της πόλης, έτοιμα για χρήση. Το Μεγάλο Εργοστάσιο κινείται προς τα μπρος με ταχύτητα 37 εκ /ώρα. Η πολεοδομία της πόλης καθορίζεται από μια σκακιέρα δρόμων κάθετων ή παράλληλων προς το Μεγάλο Εργοστάσιο. Οι δρόμοι διαμορφώνουν οικοδομικά τετράγωνα με διαστάσεις 238X238 μ και έχουν πλάτος 26 μ. Οι κάθετοι δρόμοι αριθμούνται κατά σειρά, με αφηρησία τον κεντρικό άξονα της πόλης. Στον αριθμό προστίθεται το γράμμα Α ή Δ ανάλογα με το αν ο δρόμος βρίσκεται στα αριστερά ή δεξιά του άξονα. Οι παράλληλοι δρόμοι ονοματίζονται σύμφωνα με τον μήνα ή τον χρόνο της κατασκευής τους. Κι αυτό γιατί το Μεγάλο Εργοστάσιο παράγει μια σειρά οικοδομικά τετράγωνα (μαζί μ' αυτό και τα τμήματα των κάθετων δρόμων που βρίσκονται ανάμεσά τους) σε διάστημα 27 ημερών, και τον όμορο παράλληλο δρόμο σε τρεις μέρες. Επειδή η κατασκευή των δρόμων είναι εντελώς αυτοματοποιημένη, σ' αυτό το τριήμερο το Μεγάλο Εργοστάσιο μένει κλειστό. Αυτό το γιορτινό διάλειμμα στην ακατάπαυστη δραστηριότητα της πόλης ονομάζεται «τέλος του μήνα» ή στην κοινή γλώσσα «πανηγύρι του δρόμου».

Η μεγαλύτερη επιθυμία του κάθε πολίτη είναι να αλλάξει όλο και συχνότερα σπίτι, γιατί τα σπίτια που κατασκευάζονται είναι πάντα πιο

σύγχρονα και διαθέτουν όλο και περισσότερες ανέσεις, που το Διοικητικό Συμβούλιο φροντίζει να εξασφαλίζει για την ευτυχία των κατοίκων. Σκεφτείτε ότι οι μεγαλόσχημοι της πόλης, οι Μεγάλες Οικογένειες, που έχουν την οικονομική δυνατότητα, μετακινούνται κάθε μήνα σε καινούργιοιτισμένες κατοικίες σύμφωνα με τον ρυθμό παραγωγής του Μεγάλου Εργοστασίου. Οι άλλοι πολίτες κάνουν ό,τι μπορούν και μόνο οι λιγότερο θεληματικοί και οι πιο ράθυμοι περιμένουν τέσσερα χρόνια για να αλλάξουν σπίτι. Ευτυχώς δεν είναι δυνατό να ζήσει κανείς στο ίδιο σπίτι πάνω από τέσσερα χρόνια μετά την κατασκευή του. Ύστερα απ' αυτό το χρονικό διάστημα όλα τα αντικείμενα, οι εγκαταστάσεις και η ίδια η κατασκευή των σπιτιών σαπίζουν, αχρηστεύονται και σε λίγο καταρρέουν. Μόνο τα κοινωνικά αποβράσματα, τα παράφρονα ή ψυχικά ανισόρροπα άτομα τολμούν να περιφέρονται μέσα στα ερείπια, τις ακαθαρσίες και τα σκουπίδια που αφήνει πίσω της η πόλη, βορά στα ποντικά και στα παράσιτα.

Για να προφυλαχτούν οι πολίτες από το ενδεχόμενο μιας τέτοιας κατάντιας, τους καλλιεργείται από τα μικρά τους χρόνια η ιδέα πως η μεγαλύτερη επιθυμία καθενός πρέπει να είναι πάντα ένα καινούργιο σπίτι. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο οι εφημερίδες, η τηλεόραση και τα άλλα μέσα μαζικής επικοινωνίας διαφημίζουν τους θαυμαστούς νεωτερισμούς που έχουν τα καινούργια σπίτια, τις τεχνικές επιτεύξεις, τις χωρίς προηγούμενο ανέσεις τους. Υπάρχει θέμα πιο όμορφο, που να

γεννά μεγαλύτερη σιγουριά, από τις οικογένειες που κάθε μέρα διασχίζουν τους κάθετους δρόμους πάνω στα μικρά κίτρινα λεωφορεία που βάζει στη διάθεσή τους το Διοικητικό Συμβούλιο, πηγαίνοντας στα καινούργια τους σπίτια προς την κατεύθυνση του Μεγάλου Εργοστασίου; Τι θα μπορούσε να εμπνεύσει περισσότερο τους πολίτες από τον αδιάκοπο συναγωνισμό ανάμεσά τους ποιος θα εγκατασταθεί στους

παράλληλους δρόμους με τις πιο πρόσφατες ημερομηνίες ;

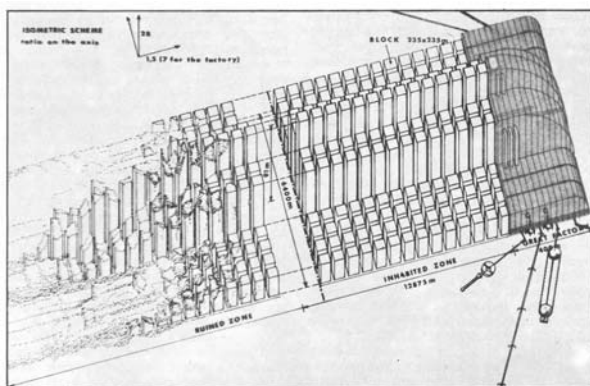
Ποια μέρα θα μπορούσε να είναι ευτυχέστερη από εκείνη που μετακινείσαι προς ένα καινούργιο σπίτι, και ο

Διευθυντής σου σου δίνει μιας ημέρας άδεια και σε συγχαίρει κιόλας; Και υπάρχει πιο ευλογημένη ώρα από κείνη που μπαίνεις στο καινούργιο

σου σπίτι και ανακαλύπτεις τα καινούργια σου πράγματα, τον καινούργιο

εξοπλισμό του νοικοκυριού σου, τα καινούργια σου ρούχα και όλα εκείνα που το Μεγάλο Εργοστάσιο έχει ετοιμάσει για σένα; Θαυμάστε λοιπόν την πολιτεία από ψηλά, με το μεγάλο της κεφάλι τυλιγμένο μέσα στους καπνούς από χιλιάδες καμινάδες, το καλοφτιαγμένο σώμα της, 12,8 χλμ μακρύ, με τη μεγαλόπρεπη σειρά ουρανοξύστες που στεφανώνουν το κέντρο της τριγυρισμένοι από τα μεγάλα τετράγωνα των λαϊκών κατοικιών, και τις σειρές τις βίλες με τους κήπους τους, καθώς και τα ατέλειωτα κατάλοιπα από σκουπίδια και ερείπια που

δείχνουν τον δρόμο που διανύθηκε. Κοιτάξε αυτή την τέλεια πόλη, που είναι αυτόρκης σ' όλες της τις ανάγκες και παράγει, με τα Μικρά της Εργοστάσια, περισσότερα εξαγωγικά προϊόντα από κάθε άλλη πόλη. Κοιτάξε τις φάλαγγες από φορτηγά αυτοκίνητα που φτάνουν άδεια και φεύγουν κατάφορτα με αγαθά, για να συμβάλουν στην ακόμη μεγαλύτερη ευδαιμονία της μεγάλης μας

χώρας και στην προσωπική ευτυχία των πολυαγαπημένων μας μετόχων.

(Απόσπασμα από το *Χρόνια Πολλά Μεγάλο Εργοστάσιο - Η πόλη μας έκλεισε τα 200 της χρόνια - έκδοση φροντισμένη από το Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων της πόλης.*)

Όγδοη πόλη : «Κωνική πόλη με αναβαθμούς»

Η πόλη ορθώνεται στη μέση μιας μεγάλης πεδιάδας και περιβάλλεται από ένα κανάλι

πλάτους 180 μ. Σχηματίζεται από 500 κυκλικά επίπεδα, τοποθετημένα το ένα πάνω από το άλλο, που το καθένα έχει διάμετρο κατά 9,60 μ μικρότερη από του προηγούμενου. Κάθε επίπεδο έχει ύψος 2,40 μ. Έτσι το συνολικό ύψος φτάνει τα 1200 μ, ενώ η διάμετρος του χαμηλότερου επιπέδου είναι 4.800 μ.

Στον περιφερειακό τοίχο κάθε επιπέδου

υπάρχουν πόρτες με διαστάσεις 60X210 εκ.

Στο επίπεδο που συμπίπτει με το έδαφος ο αριθμός τους φτάνει τις 6.500. Κάθε διαδοχικό επίπεδο έχει 13 πόρτες λιγότερες. Το 500στό επίπεδο έχει μόνο 13 πόρτες και πάνω απ' αυτό, στη μέση μιας ταρατάσας με διάμετρο 9,60 μ,

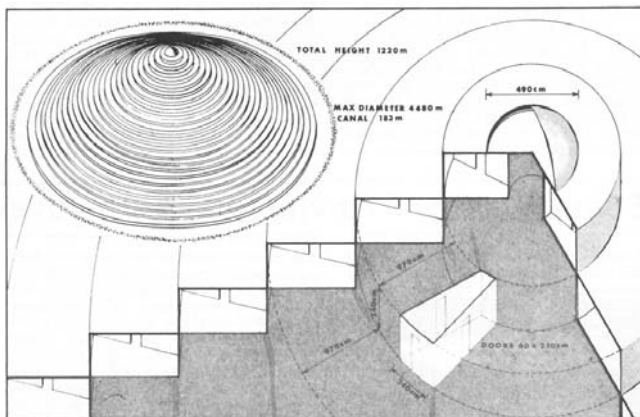
ορθώνεται ένας ημισφαιρικός τρούλος από ασημένιο μέταλλο, με ακτίνα 2,40 μ.

Οι πόρτες όλων των περιφερειακών τοίχων της πόλης φτάνουν συνολικά τις 1.628.250.

Καθεμία απ' αυτές οδηγεί σ' ένα δωμάτιο που σχηματίζεται από τον εξωτερικό τοίχο, από έναν εσωτερικό τοίχο ομόκεντρο του εξωτερικού και από δύο ακτινωτούς. Η απόσταση ανάμεσα στους δύο ομόκεντρους τοίχους είναι 4,80 μ. Η απόσταση ανάμεσα σε δύο ακτινωτούς τοίχους καθώς και το ύψος του

δωματίου είναι 2,25 μ. Στους ακτινωτούς τοίχους υπάρχουν πόρτες διαστάσεων 60X210 εκ που συνδέουν το κάθε δωμάτιο με τα δύο γειτονικά του. Ολόκληρη η πόλη είναι κατασκευασμένη από κεραμικό υλικό λευκό, εφυσωμένο, που δεν αλλοιώνεται και δεν προσβάλλεται από τίποτα.

Τα επίπεδα δεν συνδέονται πουθενά μεταξύ

τους. Καμμία αρχιτεκτονική κατασκευή δεν αφήνει προεξοχές για να μπορεί κανείς να σκαρφαλώσει. Οι "ταρατάσες" που διαμορφώνονται από επίπεδο σε επίπεδο δεν έχουν στηθαία.

Σε κάθε δωμάτιο, στη μέση του τοίχου που είναι απέναντι στην εξωτερική πόρτα, υπάρχουν δύο κυκλικά ανοίγματα. Το χαμηλότερο έχει διάμετρο 60 εκ και μοιάζει με παράθυρο που βλέπει στο σκοτεινό και σιωπηλό εσωτερικό του κώνου, μιας κοιλότητας χωρίς οριζόντιες και κάθετες

διαίρέσεις. Το δεύτερο άνοιγμα, που βρίσκεται πάνω από το πρώτο, έχει διάμετρο 30 εκ και αποτελεί το τέρμα ενός αγωγού. Εκεί αποθεύουν τα μωρά μόλις γεννηθούν και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα το άνοιγμα, που ως τότε έμενε πάντα ελεύθερο, κλείνει με τη βοήθεια ενός διαφράγματος. Όταν ξανανοίξει, ύστερα από καμπόση ώρα, στο κεφαλάκι του μωρού θα έχει εισαχθεί ένας “συντονιστής”. Όλοι οι κάτοικοι της πόλης έχουν στον εγκέφαλό τους έναν ηλεκτρονικό “συντονιστή”, που εξωτερικά διακρίνεται μόνο από μία μικρή στρογγυλή μεταλλική πλάκα στην κορυφή του κρανίου.

Ο “συντονιστής” μεταδίδει εντολές, ύστερα από εγκεφαλικά ερεθίσματα, σε έναν ή περισσότερους κατοίκους (όχι όμως πάνω από πέντε ταυτόχρονα) που ζουν στο αμέσως παρακάτω επίπεδο. Δεν είναι δυνατό να μεταδοθούν ερεθίσματα σε κατοίκους ακόμη κατώτερων επιπέδων ή σε κατοίκους του ίδιου επιπέδου, και ακόμη περισσότερο σε κατοίκους ανώτερων επιπέδων. Θεωρητικά είναι δυνατό, καταβάλλοντας μια προσπάθεια, να αρνηθεί κανείς να πειθαρχήσει στις εντολές που έρχονται από τους κατοίκους του αμέσως ανώτερου επιπέδου, το συναίσθημα όμως της ενοχής που προκαλείται από αυτήν την ανταρσία είναι τόσο ισχυρό, και τόσο υποφέρει κανείς ψυχικά, ώστε πολύ λίγοι αντέχουν για μεγάλο διάστημα. Μ' αυτό το σύστημα - παραγγέλλοντας δηλαδή αυτά που χρειάζονται σ' εκείνους που ζουν σε κατώτερο επίπεδο -οι κάτοικοι αποκτούν ό,τι ζητήσουν: κάθε

επιθυμία περνά από “συντονιστή” σε “συντονιστή” ώσπου να φτάσει στα κατώτατα επίπεδα, και σχεδόν πάντα στο πρώτο επίπεδο του εδάφους, οι κάτοικοι του οποίου καλλιεργούν τη γη, δουλεύουν και κατασκευάζουν διάφορα αντικείμενα για να ανταποκριθούν στις παραγγελίες των κατοίκων των υπερκειμένων επιπέδων.

Δύο φορές τη μέρα, σε καθορισμένες ώρες, όλοι οι κάτοικοι της πόλης προβάλλουν τα κεφάλια τους στα ανοίγματα που βλέπουν στον κεντρικό χώρο και δέχονται διαμέσου του “συντονιστή” τους ένα πρόγραμμα ονείρων που εκπέμπεται από τον άνθρωπο που ζει στον τρούλο της κορυφής.

Κανείς δεν ξέρει πώς ζει ο άνθρωπος του τρούλου, όλοι όμως πιστεύουν πως είναι ευτυχισμένος γιατί ποτέ δεν παραγγέλλει τίποτα, ποτέ δεν έχει ανάγκη από κάτι. Λέγεται πως ο τρούλος διαθέτει κάποιο μηχανισμό που μπορεί να ικανοποιήσει αμέσως κάθε του επιθυμία και πως κι αυτά τα όμορφα όνειρα που εκπέμπει δεν είναι παρά περιστατικά της πραγματικής του ζωής.

Η πιο μεγάλη λαχτάρα του κάθε κατοίκου της πόλης είναι να σκαρφαλώσει στα ανώτερα επίπεδα για να ελαφρώσει από το φορτίο των εντολών που δέχεται διαμέσου του “συντονιστή”. Όλος ο ελεύθερος χρόνος καταναλώνεται σε σκέψεις και στην εφαρμογή σχεδίων προς αυτή την κατεύθυνση. Φυσικά οι κάτοικοι των ανώτερων επιπέδων κάνουν ό,τι

μπορούν για να ματαιώσουν αυτά τα σχέδια, και τα πτώματα που στοιβάζονται εδώ κι εκεί μαρτυρούν πόσο άγριοι είναι αυτοί οι αγώνες. Και όμως αυτές οι σοίβες των πτωμάτων αποτελούν τα πιο πρόσφορα μέσα για σκαρφάλωμα (φυσικά εκείνοι που έχουν οικογένεια και θέλουν να την πάρουν μαζί τους βρίσκονται σε μειονεκτική θέση).

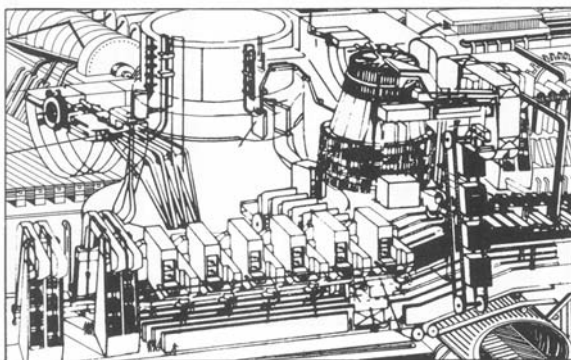
Συμβαίνει επίσης μερικοί κάτοικοι να πέφτουν από το δικό τους επίπεδο στο παρακάτω, για διάφορους λόγους, είτε γιατί ήταν μεθυσμένοι, είτε γιατί ήταν άρρωστοι, είτε από αφρηημάδα. Οι κάτοικοι των ανώτατων επιπέδων, που δέχονται πολύ λίγες εντολές, και ειδικά εκείνοι του πρώτου, που δεν παίρνουν καμμία, προσπαθούν αδιάκοπα να σκαρφαλώσουν στον τρούλο, που δεν φαίνεται να έχει κανένα άνοιγμα από πουθενά.

Λέγεται πως αν κανείς αγγίζει κάποιο ιδιαίτερο σημείο στην επιφάνειά του, ένα τμήμα του ανοίγει για λίγα δευτερόλεπτα για να περάσει ο τυχερός -κανείς όμως δεν βγήκε ποτέ από τον τρούλο για να μιλήσει γι' αυτά. Το πιο μεγάλο μυστήριο αφορά την τύχη των προηγούμενων κατοίκων του τρούλου, αυτών δηλαδή που εκθρονίζονται. Στην ταρατσα, γύρω-γύρω από τον τρούλο, ποτέ δεν βρέθηκε κανένα πτώμα -και το μυστήριο μένει αδιευκρίνιστο.

Ένατη πόλη: «La ville-machine habitée»

Η πόλη είναι μια μηχανή, τόσο μα τόσο μεγάλη που ούτε και οι κάτοικοί της δεν ξέρουν το

μέγεθός της: οι αγωγοί της, οι σειρές τα γρανάζια της, οι ιμάντες και οι άξονες της χάνονται στο βάθος δεξιά και αριστερά, προς τα πάνω και προς τα κάτω, μπρος και πίσω, όπου κι αν στρέψεις τη ματιά σου, στο αχνό, γκριζό και ομιχλώδες ημίφως που γεμίζει τη

σπηλιά που την περικλείει, της σπηλιάς που κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να δει τα τοιχώματα. Ψηλά, ένα πελώριο σύστημα φακών

συγκεντρώνει δέσμες ηλιακού φωτός σ' ένα σημείο της μηχανής: κι εκείνο μετατρέπει σε γκριζό ημίφως αυτό που διαφορετικά θα ήταν αιώνιο σκοτάδι.

Οι κάτοικοι ζουν μέσα στη μηχανή και σέρνονται ασταμάτητα, με κυλιόμενους ιμάντες, λοξά επίπεδα και σωληνές πεπιεσμένου αέρα, από το σημείο της γέννησής τους ως το σημείο του θανάτου τους. Η μηχανή φροντίζει για όλα. Κατά μήκος των αναρίθμητων διαδρόμων που διασταυρώνονται, συναντώνται και ξαναχωρίζουν σύμφωνα με το ακατανόητο πρόγραμμα λειτουργίας της μηχανής, οι κάτοικοι βρίσκουν τροφή και φόβο, ύπνο και χαρά, έρωτα και ελπίδα, θάνατο και θυμό, καμμιά φορά ακόμη και ανταρσία. Ξέρουν όμως καλά ότι αν βγουν από τις υποχρεωτικές διαδρομές που τους έχει καθορίσει η μηχανή, θα συντρίβουν από τα γρανάζια της.

Η μηχανή είναι αυτόρκτης. Από τον εξωτερικό κόσμο παίρνει μόνο τις ηλιακές ακτίνες, τον αέρα και το πλούσιο σε ορυκτά άλατα νερό του εδάφους. Φροντίζει για τους κατοίκους της και επεξεργάζεται και συνθέτει τις πρώτες ύλες με τις οποίες εφοδιάζεται· αναπαράγει δηλαδή στο εσωτερικό της τους βιολογικούς κύκλους, φυτικούς και ζωικούς. Είναι τόση η τελειότητα των μηχανισμών ώστε οι πρόσθετες ποσότητες ύλης και ενέργειας που εισάγονται μέσα της από το φως, το νερό και τον αέρα μετατρέπονται σε πλεονάσματα. Κάθε κατάλοιπο, καθετί που νεκρώνεται, μετασηματίζεται, και ό,τι δεν υπηρετεί τον δημιουργικό κύκλο της μηχανής αποβάλλεται προς τα έξω. Η μηχανή παράγει λιπάσματα.

Δέκατη πόλη: «Η πόλη της τάξης»

Η πόλη που εξετάζουμε δεν έχει φαινομενικά τίποτα το περίεργο· οι δρόμοι της, οι πλατείες και οι κήποι της, τα καινούργια και τα παλαιά σπίτια της, όλα δείχνουν μία πόλη σαν τις άλλες -και θα μπορούσε θαυμάσια να μοιάζει με τη δική σας. Μόνο που κυβερνιέται από τον ίδιο δήμαρχο εδώ και 45 χρόνια. Η αιτία γι' αυτή την τόσο μακρόχρονη παραμονή στην εξουσία είναι απλή: ο δήμαρχος είχε μίαν έξοχη ιδέα: αντί να κοιτάζει να προσαρμόζει την πόλη στους κατοίκους της, όπως θα έκανε οποιοσδήποτε άλλος, φρόντισε να προσαρμόσει τους κατοίκους στην πόλη.

Και τώρα, ύστερα από 45 χρόνια, τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν πραγματικά καλά. Οι πολίτες που περνούν τις διαβάσεις με κόκκινο φως, που καταστρέφουν την ιδιοκτησία του Δήμου, που παραπονοούνται για τις καθυστερήσεις των λεωφορείων ή για την έλλειψη νερού τις ώρες ακριβώς που χρειάζεται το περισσότερο κλπ, κλπ είναι όλο και λιγότεροι. Πραγματικά, μόλις ένας πολίτης διαπράξει κάποια παράβαση ή παραπονεθεί για κάτι στις δημοτικές αρχές, δεν τιμωρείται ούτε και τον διαβεβαιώνουν πως τα παράπονά του θα ληφθούν υπόψη -απλώς τον προσκαλούν στο Δημαρχείο όπου φιλοξενείται μια βδομάδα, και εκεί πείθεται για όλα. Όταν ο πολίτης αυτός γυρίσει σπίτι του είναι αρκετά αλλαγμένος: είναι ακριβής, πειθαρχικός στους κανονισμούς, ήρεμος, πάντα γελαστός, εκτελεί ευσυνείδητα τα

καθήκοντά του. Στα 45 χρόνια, όλοι σχεδόν οι πολίτες πέρασαν από το Δημαρχείο σα φιλοξενούμενοι και έτσι όλοι σχεδόν είναι πια υποδειγματικοί πολίτες.

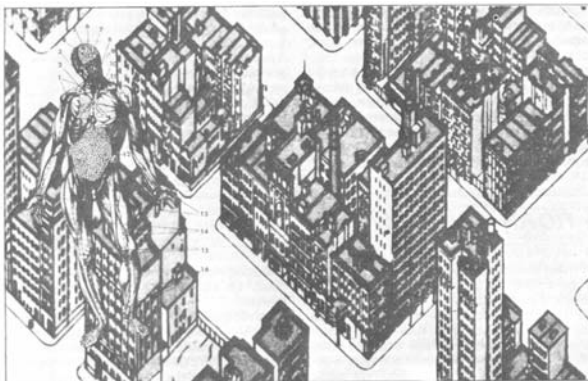
Συχνά-πυκνά συμβαίνει και κάποιιο σοβαρό δυστύχημα. Εξάλλου ξέρουμε πως με την κυκλοφορία και με την εντατική ζωή που κάνουμε σήμερα αυτά είναι αναπόφευκτα. Και τότε μπορεί κανείς να δει πως οι υποδειγματικοί πολίτες έχουν μέσα στο κεφάλι τους έναν πολύπλοκο μικροσκοπικό μηχανισμό και, κάτω από τους μύς, μέσα στον θώρακα και στη λεκάνη, αντί για σπλάγχνα πολυάριθμες μπαλίτσες πολυστερίνης.

Κανείς δεν ξέρει τίποτα για όλ' αυτά· γιατί όποιος παρευρεθεί σ' ένα τέτοιο δυστύχημα οδηγείται με πολλές φιλοφρονήσεις στο Δημαρχείο για να συνέρθει από το σοκ.

Οι δημοτικοί σύμβουλοι, που ήταν γέροι, πέθαναν όλοι σ' αυτά τα 45 χρόνια. Ο δήμαρχος τους αποθανάτισε με θαυμάσια πλαστικά αγάλματα σε φυσικό μέγεθος και χρωματιστά, που τους παριστάνουν να κάθονται γύρω-γύρω στο τραπέζι του Δημοτικού Συμβουλίου με τις χαρακτηριστικές τους πόζες: Οι σύμβουλοι της πλειοψηφίας με την ειρωνική τους έκφραση, γελαστοί και ικανοποιημένοι· οι άλλοι, της αντιπολίτευσης,

οι άλλοι, της αντιπολίτευσης, συνοφρυωμένοι και χολωμένοι· Οι εξτρεμιστές μισσοσηκωμένοι στην καρέκλα τους με τεντωμένο απειλητικά τον δείχτη του χεριού.

Ο δήμαρχος είναι πολύ ικανοποιημένος με την πορεία των πραγμάτων· τώρα πια αρχίζει να έχει μεγάλες φιλοδοξίες για την πόλη του.

Σκέφτεται να την εξωραΐσει με μεγάλα δημόσια κτίρια και με μνημειακές πολεοδομικές επεμβάσεις, σίγουρος πως όλοι θα συμφωνήσουν μαζί του. Το κακό είναι πως χτες έπεσε, το κορμί του άνοιξε και χύθηκαν όλες οι μπαλίτσες της πολυστερίνης. Θα τις ξαναβάλουν όμως στη θέση τους.

Ενδέκατη πόλη : «Η πόλη με τα θαυμαστά σπίτια»

Η πόλη δεν ενδιαφέρεται για τη γύρω φύση, γιατί από μόνη της διαθέτει καθετί που

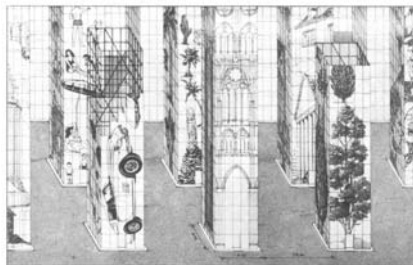
ευχαριστεί τους κατοίκους της. Είναι ασφαλώς η πιο όμορφη πόλη του κόσμου, γιατί όλοι οι κάτοικοί της έχουν για μοναδικό σκοπό της ζωής τους να αποκτήσουν το πιο όμορφο σπίτι.

Η πόλη δίνει σ' όλους τους κατοίκους της τις ίδιες δυνατότητες στο ξεκίνημά τους. Δίνει δηλαδή σε κάθε οικογενειακό πυρήνα τον ίδιο χώρο να χτίσει σπίτι. Πραγματικά η πόλη αποτελείται από ένα δίκτυο κάθετων δρόμων με πλάτος 10 μ, που καθορίζουν οικοδομικά τετράγωνα πλευράς 6 μ. Κάθε τέτοιο τετράγωνο, με επιφάνεια 36 τμ, καταλαμβάνεται από ένα σπίτι για μια μόνο οικογένεια.

Ο περιορισμός του οικοδομήσιμου χώρου για κάθε σπίτι, αποβλέπει στο να υποχρεώσει τους πολίτες να αφιερώσουν όλες τους τις προσπάθειες στον αισθητικό πλουτισμό της εξωτερικής εμφάνισης των σπιτιών τους, αποφεύγοντας τους πειρασμούς για ανέσεις και μαλθακότητα που θα μείωναν αναπόφευκτα τη φιλοδοξία τους να χτίζουν όλο και πιο όμορφα σπίτια, σε ασταμάτητο συναγωνισμό με γείτονες και φίλους. Κάθε κατοικία στην πόλη αποτελείται από ένα μοναδικό δωμάτιο 5Χ5 μ με 3 μ ύψος, με τοίχους από οπλισμένο σκυρόδεμα πάχους 50 εκ. Η οροφή είναι από διαφανές γυαλί, με μια πλαφονιέρα στη μέση για φωτισμό. Το πάτωμα είναι από παραγεμισμένο πλαστικό με μια θερμαντική πλάκα στο κέντρο. Οι τοίχοι του δωματίου είναι πρασινωποί. Μια πλαστική

κουρτίνα στο ίδιο χρώμα σκεπάζει τους χώρους υγιεινής στα δεξιά της εισόδου. Στα αριστερά της πόρτας υπάρχει μια πράσινη μεταλλική ντουλάπα, με κλειδαριά, για τα ρούχα. Άλλα αντικείμενα δεν υπάρχουν στο δωμάτιο. Στον τοίχο απέναντι από την πόρτα, βρίσκονται δύο βρύσες, μια για νερό και η άλλη για το θρεπτικό πλάσμα που βασίζεται στο πλαγκτόν, περιέχει βιταμίνες και ορυκτά άλατα και αποτελεί τη μοναδική τροφή των κατοίκων.

Πάνω από τις βρύσες, κοντά στον ηλεκτρικό διακόπτη του φωτισμού και τον διακόπτη της

θερμαντικής πλάκας, υπάρχουν μετρητές που συνδέονται με τον κεντρικό ηλεκτρονικό υπολογιστή της πόλης. Αυτός φροντίζει την αμοιβή των κατοίκων για την προσφερόμενη εργασία. Πραγματικά, όλοι οι πολίτες δουλεύουν στα εργοστάσια της πόλης, που παράγουν μεταλλικές σκαλωσιές, σταμπωτά πλαστικά πανό, είδη ρουχισμού, στολίδια και άλλα αντικείμενα πρώτης ανάγκης. Στο τέλος του μήνα κάθε πολίτης παίρνει έναν αριθμό κουπόνια υπολογισμένα με βάση τον μισθό

του, αφού αφαιρεθούν τα έξοδα κατανάλωσης νερού, φωτισμού, θέρμανσης και τροφής. Με τα κουπόνια αυτά μπορεί να αγοράσει τα υλικά που χρειάζεται για να συνεχίσει τον εξωραϊσμό του σπιτιού του. Όλοι οι κάτοικοι αφιερώνουν τον ελεύθερο χρόνο τους σ' αυτό το έργο.

Αφήσαμε τελευταία την περιγραφή των σπιτιών. Οι εξωτερικοί τους τοίχοι από σπλισμένο σκυρόδεμα στηρίζουν μεταλλικές σκαλωσιές, που καλύπτονται από σταμπωτά πανό, με διάφορες παραστάσεις και ζωηρά χρώματα. Η επιλογή του θέματος που προβάλλεται από το σπίτι του καθενός αφήνεται στο γούστο του. Συχνότερα απεικονίζονται σημαντικά ιστορικά κτίσματα, δεν λείπουν όμως και τα δέντρα, τα ζώα, τα έργα ζωγραφικής και γλυπτικής κλπ.

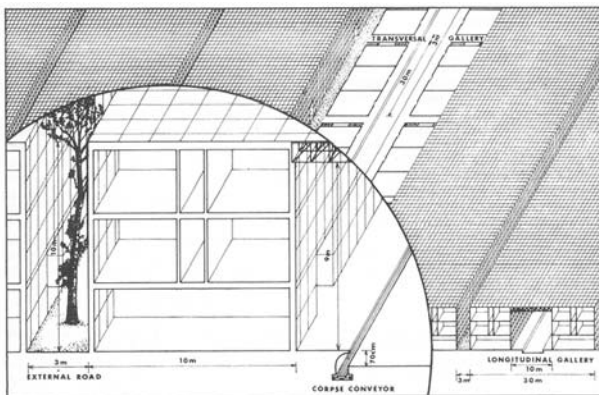
Δεν υπάρχουν περιορισμοί στο ύψος αυτών των μεταλλικών κατασκευών, εκτός από το υψηλό κόστος των οικοδομικών υλικών. Οι πιο διακεκριμένες οικογένειες ζουν σε πύργους ψηλούς ως 200 μ, με τοίχους που απεικονίζουν πολλές παραστάσεις. Πύργοι με ύψος μεγαλύτερο από 90 μ δεν μπορούν να στηριχτούν μόνο στο σιδερένιο σκελετό τους και γι' αυτό στο εσωτερικό τους περικλείουν ένα πλαστικό μπαλόνι γεμισμένο με αέριο, που υποβοηθάει

τη στήριξη της κατασκευής.

Τα κουπόνια που δεν ξοδεύονται σε οικοδομικά υλικά χρησιμοποιούνται για την αγορά ατομικού ρουχισμού και στολιδιών. Όταν βγαίνουν στον δρόμο, οι κάτοικοι της πόλης, που στο σπίτι τους γυρνούν γυμνοί, ντύνονται με πολύχρωμα φανταχτερά ρούχα, ραμμένα με τις πιο διαφορετικές μόδες.

Δωδέκατη πόλη : «Η πόλη του βιβλίου»

Όλοι οι κάτοικοι της πόλης έχουν κρεμασμένο, με μίαν αλυσίδα απ' το λαιμό τους, ένα

βιβλίο -το πνεύμα της πόλης. Στις αριστερές του σελίδες είναι καταχωρημένοι οι ηθικοί κανόνες και στις δεξιές οι κώδικες πρακτικής συμπεριφοράς, πάνω στους οποίους κάθε πολίτης βασίζει τη ζωή του.

Η πόλη αποτελείται από μια σειρά παράλληλα κτίρια με ύψος 10 μ, πλάτος 30 μ, μήκος 10 χλμ, και σε απόσταση 3 μ μεταξύ τους. Μέσα σε κάθε κτίριο βρίσκεται μια στοά με ύψος 9 μ, πλάτος 10 μ και μήκος ίσο με το μήκος του κτιρίου. Κάθε 30 μ, μικρότερες εγκάρσιες στοές συνδέουν τις κατά μήκος στοές και τους δρόμους που χωρίζουν τα κτίρια μεταξύ τους. Οι εξωτερικοί δρόμοι είναι φυτεμένοι.

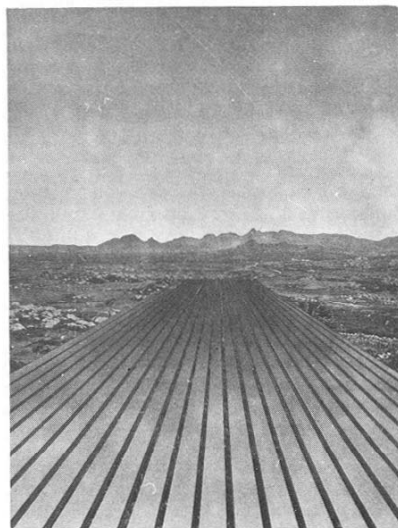
Οι στοές είναι εντελώς σκοτεινές, κάθε πολίτης όμως είναι εφοδιασμένος με οπτικές συσκευές υπέρυθρων ακτίνων που του επιτρέπουν να βλέπει θαυμάσια στο σκοτάδι.

Οι κτισμένοι χώροι ανάμεσα στις κατά μήκος στοές και τους εξωτερικούς δρόμους καταλαμβάνονται από ομοιόμορφες μονοκατοικίες που διασχίζονται από έναν διάδρομο με δωμάτια δεξιά και αριστερά· έτσι τα μισά δωμάτια κάθε σπιτιού βλέπουν στους εξωτερικούς δρόμους και τα μισά στις κατά μήκος στοές.

Το βιβλίο που ρυθμίζει τη ζωή των κατοίκων είναι κατασκευασμένο με τέτοιο τρόπο που οι αριστερές σελίδες (ηθική) μπορούν να διαβαστούν μόνο στο φυσικό φως, ενώ οι δεξιές σελίδες (πρακτική συμπεριφορά) μόνο στο σκοτάδι, με το υπέρυθρο φως. Σε κάθε κατάσταση που αντιμετωπίζει, ο πολίτης είναι υποχρεωμένος να τηρεί τους αντίστοιχους κανόνες που αναφέρονται στο βιβλίο.

Η ηθική του βιβλίου ανταποκρίνεται στη χριστιανική ηθική, με επιπλέον ορισμένες νομοθετικές και συνταγματικές αρχές. Οι κανόνες συμπεριφοράς καθρεφτίζουν τις τάσεις συμπεριφοράς των πολιτισμών της Δύσης, απαλλαγμένες από τις ηθικολογικές υπερβολές που εμπόδιζαν την ελεύθερη ανάπτυξή τους.

Όλοι οι κάτοικοι είναι ελεύθεροι να ζουν στο φως ή στο σκοτάδι ή να κινούνται ανάμεσα στα δύο· πρακτικά όλη η ζωή ξετυλίγεται μέσα στις στοές και στα δωμάτια των σπιτιών που βρίσκονται από πάνω τους. Στο ισόγειο κάθε σπιτιού υπάρχουν καταστήματα και γραφεία. Όλα έχουν δύο εισόδους -μιαν από τη στοά και άλλη από τον εξωτερικό δρόμο.

Αποσπάσματα από το βιβλίο

σελ. 2. Ο νόμος ισχύει εξίσου για όλους.

σελ. 3. Ο νόμος προσαρμόζεται στη δύναμη του κάθε απόμου.

σελ. 6. Το κράτος βρίσκεται στην υπηρεσία των πολιτών.

σελ. 7 . Ο πολίτης βρίσκεται στην υπηρεσία του κράτους.

σελ. 28. Να σκοτώνεις μόνο όταν βρίσκεσαι σε κατάσταση αυτοάμυνας.

σελ. 29. Να σκοτώνεις στη διαδικασία νόμιμης επίθεσης και να ρίχνεις το πτώμα στα προκαθορισμένα ανοίγματα.

Η δέκατη τρίτη πόλη

Η μορφή και οι διαστάσεις της είναι απροσδιόριστες και άγνωστες. Μερικοί υποστηρίζουν πως είναι ένα τέλειο τετράγωνο, άλλοι ένα εξαδωδεκάεδρο, άλλοι πάλι ένα απέραντο τετράγωνο χωρίς γωνίες. Για μερικούς είναι ένα πελώριο στερεό, γι' άλλους μια μορφή δισδιάστατη, γι' άλλους πάλι μια γεωμετρική μορφή πολυδιάστατη. Οι περισσότεροι την ορίζουν σαν προβολή ενός αόρατου στερεού, σκιά ενός κρυστάλλου με εξαιρετική διαφάνεια, που είναι τοποθετημένος ανάμεσα σε μας και στο φως, μια σκιά που αποκτά συγκεντρωτικές ιδιότητες καθώς ο

κρύσταλλος κινείται ή -απλούστερα -καθώς στρέφει τη μεγαλύτερη διάστασή του προς το φως.

Εξάλλου, αν το πρόβλημα του περάσματος από την προβολή στο ίδιο το αντικείμενο μπορούσε να λυθεί γεωμετρικά, η άγνωστη διαπερατότητα του αντικείμενου από το φως και η αμφιβολία για το αν το πεδίο προβολής είναι τέλειο, θα καθιστούσε τη γνώση της αληθινής μορφής του ακόμη λιγότερο πιθανή. Στους παρατηρητές δεν αποκλείστηκε η χρησιμοποίηση των πιο προχωρημένων μεθόδων έρευνας : ο μόνος περιορισμός ήταν πως ο σταθμός παρατηρήσεων θα έπρεπε να μείνει αμετακίνητος σ' ένα ορισμένο σημείο και πως απαγορευόταν η άμεση επικοινωνία ανάμεσα στους διάφορους σταθμούς. Η επικοινωνία αυτή επιτρεπόταν μόνον ύστερα από ένα ορισμένο διάστημα και μέσω ορισμένων καναλιών που είχαν εγκατασταθεί νωρίτερα. Ως ποιο βαθμό τα μηνύματα αλλοιώνονται από το διάστημα που μεσολαβεί κι από τα κανάλια, είναι άγνωστο. Εξάλλου η σύμπτωση ή οι διαφορές ανάμεσα στις παρατηρήσεις είναι ενδεχόμενο να εξαρτώνται τόσο από ουσιαστικούς λόγους όσο και από τα μέσα μεταβίβασής τους.

Όμως το πρόβλημα της μορφής δεν ήταν το μοναδικό σ' αυτό το αόρατο σύνολο. Ήταν γνωστό πως στη δέκατη τρίτη πόλη είχε αναπτυχθεί μια ιδανική μορφή κοινωνίας και ζωής. Είχαν ακουστεί σποραδικές αφηγήσεις για τους κατοίκους της. Αυτοί που κάποτε

είχαν ζήσει στην πόλη και άλλοι που ήταν να ζήσουν κάποια μέρα εκεί, μπορούσαν ακόμη να συναντηθούν σ' έναν πελώριο ανοιχτό χώρο, στο ύπαιθρο. Ο χώρος αυτός είχε ακόμη κάποια καθαρά ίχνη που θύμιζαν διώρυγες, δρόμους ή καλλιέργειες. Και οι πρώτοι και οι δεύτεροι πίστευαν πως σ' αυτόν τον χώρο ήταν εγκαταστημένη η πόλη πριν γίνει διαφανής και αόρατη. Όμως η μνήμη εκείνων που είχαν ζήσει στην πόλη έσβηνε με τον χρόνο, ενώ η ελπίδα αλλοίωνε τις περιγραφές και τα σχέδια εκείνων που επρόκειτο να ζήσουν σ' αυτήν. Έτσι έμεναν ικανοποιημένοι με το να συναντιούνται απλώς στην πεδιάδα και να ψάχνουν ανάμεσα σ' αυτά τα ακαθόριστα ίχνη για να βρουν τη σιγουριά και την επιβεβαίωση των ελπίδων τους. Η μοναδική πραγματικότητα ήταν το αναπάντεχο αραιό γρασίδι, ίδιο καινούργιοφωτρωμένο καλαμπόκι, που έντυνε στα πράσινα αυτή τη γκριζιά, ίδια με άμμο, γη. Τέτοια γη δεν βρισκόταν πουθενά αλλού. Ίσως να είχε σχηματιστεί από χημικές μεταβολές των υλικών στοιχείων της πόλης που χάθηκε -όπως και το χορτάρι ίσως να έπαιρνε αυτή τη μορφή από το σκιάφως που η αόρατη πολιτεία έριχνε στο σημείο αυτό συχνότερα από οπουδήποτε αλλού.

Δεν υπήρχαν άλλα ορατά ίχνη : μόνο που όσοι αντάμωναν εκεί ένοιωθαν ένα αόριστο συναίσθημα ανησυχίας ή απογοήτευσης. Οι συναντήσεις τους τις περισσότερες φορές τέλειωναν χωρίς να ανταλλάξουν μια λέξη μεταξύ τους. Καθώς περνούσε ο καιρός ελάχιστοι μόνον εξακολουθούσαν να έρχονται

στην πεδιάδα, γιατί όλοι οι άλλοι ήταν πολύ απασχολημένοι με το να χτίζουν ή να ζουν σε βαριές, ανυπόφορες πόλεις. Έτσι, στον χώρο όπου υποτίθεται πως βρίσκονταν οι καταβολές της δέκατης τρίτης πόλης, άρχισαν να αναρωτιούνται για το νόημα της μνήμης και των προφητειών, να προσπαθούν να ανασυγκροτήσουν τη λογική των αναμνήσεών τους και των σχεδίων τους για τη δέκατη τρίτη πόλη και τις προηγούμενες δώδεκα.

Σιγά-σιγά άρχισαν να καταλαβαίνουν πως δεν επρόκειτο για υποθέσεις ή σχέδια, ούτε για περιγραφές που μεταβιβάζονταν γραμμένες σ' έναν παράδοξο κώδικα. Και πως δεν ήταν καν παραβολές ή μεταφορικά σχήματα. Έτσι πρόσθεσαν μια σημείωση (που μπορεί να βρεθεί μόνο σ' αυτό το κείμενο) για το νόημα - το πως και το γιατί -αυτών των ιστοριών. Να τι λέει η σημείωση: «Σας αποδίδουμε τα στοιχεία που μας είχατε δώσει».

Επίλογος

Φτάσαμε στο τέλος. Σας δόθηκαν δώδεκα δείγματα από τον απεριόριστο αριθμό των ονειρών που γεννιούνται μέσα στη νάρκη του πολιτισμού μας: δώδεκα δείγματα, σαν ένας μαγικός, τυχερός αριθμός· σαν φόρος τιμής, που αποτείνουμε εμείς, οι κάτοικοι των πόλεων, σε κείνους τους λαούς, χαμένους στα

βάθη των καιρών, που εφεύρημά τους είναι οι πόλεις.

Ήρθε έτσι η ώρα να αποκαλύψουμε το αληθινό νόημα αυτών των περιγραφών : πρόκειται για ένα τεστ, όχι λιγότερο ακριβές από εκείνα που συχνά δημοσιεύονται στα περιοδικά. Και, όπως πάντα, δίνουμε παρακάτω τον πίνακα των αποτελεσμάτων. Διαβάστε με προσοχή και θα μάθετε ποιός πραγματικά είστε : η αποκάλυψη είναι κοντά.

Το ερώτημα είναι : « πόσες από τις δώδεκα πόλεις, που την περιγραφή τους διαβάσατε, θα θέλατε να είναι αληθινές; Ή για πόσες θα πιστεύατε πως η ύπαρξή τους θα ήταν για το καλό τής ανθρωπότητας;».

Ο παρακάτω πίνακας προβλέπει έξι πιθανά αποτελέσματα· επιλέξτε το δικό σας και διαβάστε με προσοχή.

Πάνω από εννέα: Είστε αρχηγός κράτους ή ελπίζετε να γίνετε ή εν πάση περιπτώσει είστε κατάλληλος να γίνετε. Η λογική και ο μηχανισμός του συστήματος ολοκληρώνονται μέσα σας, ταυτίζονται μαζί σας, είναι ο εαυτός σας. Δεν είστε παρά ένα άδειο κέλυφος, μια σκοτεινή υγρή κοιλότητα μέσα στην οποία έρποντας έχει μπει το σύστημα, όπως μπαίνουν στις σχισμές της γης τα πλοκάμια των αναρριχητικών φυτών και τις γεμίζουν. Είστε μιά φοβερή φωνή που έρχεται από την κόλαση και ο τρόμος σας τριγυρίζει. Δεν είστε πλάσμα ανθρώπινο, είστε ένα καταραμένο "Zombi".

«... εκείνος που σκοτώνεται από ξόρκια καμμιά φορά καταντά άψυχος σκλάβος του μάγου, που μπορεί να μεταμορφώσει το Zombi του σε ζώο και να πουλήσει το κρέας του στη λαϊκή αγορά.»

Melville J. Herskovits

Από έξι ως εννέα: Είστε ένα στοιχείο του συστήματος, ένα γρανάζι που δουλεύει θαυμάσια μέσα στον μηχανισμό του. Καθώς σας γρασάρει η λογική της κουλτούρας και ελευθερώνεστε έτσι από κάθε τριβή, γυρίζετε μαλακά, συγχρονισμένος τέλεια με τους όμοιούς σας -αφεγάδιαστο προϊόν του δημιουργού σας. Γεμάτος ψευδαισθήσεις, σαδιστής, προκαλείτε τον τρόμο. Ούτε σεις είστε πλάσμα ανθρώπινο, είστε μόνο ένα μικρό, πλαδαρό "Golem".

«... είχαν φτιάξει ένα ανθρώπινο άγαλμα από κόκκινο πηλό στα μέτρα ενός παιδιού 10 χρονών. Στο μέτωπο αυτού του αγάλματος έπρεπε να γραφτεί η λέξη Ζωή. Αμέσως ύστερα το Golem ζωντάνεψε, ανάσανε και άρχισε να κουνιέται και να μιλάει. Ο μάγος μπορούσε να το χρησιμοποιεί όπως ήθελε, χωρίς να νοιάζεται πόσο κούραζε το ομοίωμά του, χωρίς να φοβάται πως θα ήταν δυνατό να ξεσηκωθεί εναντίον του. Έπρεπε όμως να το προσέχει αδιάκοπα, γιατί το Golem μπορούσε να μεγαλώσει εκπληκτικά γρήγορα και να γίνει γίγαντας. Το μόνο που έμενε στον μάγο... ήταν να αντικαταστήσει τη λέξη Ζωή με τη λέξη Θάνατος στο μέτωπο του Golem. Τότε αμέσως θα έχανε όλες τις ανθρώπινες ιδιότητες και θα

γκρεμιζόταν καταγής, προσπαθώντας ωστόσο να λιώσει τον δημιουργό του κάτω από το βάρος του πελώριου, τεχνητού σώματός του. «Αν ο μάγος δεν κατάφερε να γράψει τη μοιραία λέξη στο μέτωπο, οι δυνάμεις του κακού θα εξαπολύονταν μέσα στο Golem και θα κυριαρχούσαν στον πήλινο κολοσσό που τόσο αφύσικα είχε έρθει στη ζωή».

Franco Ferrini

Από τρεις ως έξι: Είστε ένας σκλάβος, ένας υποτελής. Πνίξατε τις αμφιβολίες σας για να μη σας πνίξουν και παρόλα αυτά πεθάνατε μαζί τους. Δεν έχετε ούτε σκέψη ούτε επιθυμίες, απλώς εκτελείτε εντολές. Από τον εαυτό σας ολόκληρο δεν απόμειναν παρά τα άκρα και τα όργανα, τα μηχανικά μέρη που λειτουργούν σε μία κατεύθυνση μόνο : από την αλυσίδα της συναρμολόγησης στην αποθήκη των αχρήστων. Είστε ένα τίποτα ένα φτωχό “ρομπότ” που τρίζει.

«Ρομπότ: αυτόματη μηχανή ικανή να εκτελεί κάθε κίνηση που κάνει ένας άνθρωπος. Ένα αυτόματο.»

Λεξικό Garzanti της ιταλικής γλώσσας.

Από μία ως τρεις: Είστε ένα σκουλήκι. Το έχετε καταλάβει και δεν θέλετε να το παραδεχτείτε. Έχετε κόψει τα χέρια σας, τα πόδια σας, έχετε βγάλει τα δόντια σας, γιατί φοβάστε ακόμα και να φύγετε μακριά. Και τώρα έχετε τρυπώσει σε μία σκοτεινή γωνιά, με το πρόσωπό σας χωμένο στη λάσπη, για να μην βλέπετε και να μην ακούτε τίποτα. Ό,τι όμως από σας προκαλεί τη μεγαλύτερη αηδία

είναι πως θα θέλατε να φοβόσαστε λιγότερο, έτσι που να μπορείτε να είστε όπως όλοι οι άλλοι. Γεννάτε την αποστροφή. Είστε ανθρώπινο πλάσμα, αυτό όμως ίσως να είναι χειρότερο παρά να μην είσαστε. Δεν το έχετε προσέξει : είστε ένα βρωμερό “μετάλλαγμα”. (ο κόσμος των μεταλλαγμάτων) ...« δεν είναι παρά μόνο ένα καθολικό νεκροταφείο, μόνο η κοινή μας γη· και η ζωή και οι κινήσεις που μπορούν να κάνουν εκεί οι πιο μεγάλες προσωπικότητες είναι μόνο να τρέμουν όπως οι θαμμένοι στη διάρκεια ενός σεισμού.»

John Donne

«... ξαφνική και απρόβλεπτη αλλαγή ή εξαιρετική ανωμαλία που προέρχεται αλλά και εντοπίζεται στις φυσικές συνθήκες των όντων...»

Franco Ferrini

Ένα πρωί, όταν ξύπνησε από όνειρο κακό, βρέθηκε στο κρεβάτι του μεταμορφωμένος σε μία πελώρια μαμούνα.»

Franz Kafka

Αν δεν θέλετε να είναι καμιά από τις πόλεις αληθινή : Τότε σημαίνει πως είστε ικανοποιημένος· λοιπόν, φιλαράκο, δεν θα έπρεπε να είστε, γιατί δεν έχετε καταλάβει τίποτα. Δεν έχετε καταλάβει πως οι περιγραφές δεν μιλούν για φανταστικές πολιτείες, αλλά για τη δική σας, αυτήν εδώ, και για όλες τις πόλεις. Είναι τάχα δυνατό να μην έχετε καταλάβει πως είναι αρκετό να προωθήσει κανείς τη λογική του συστήματος για να δώσει συγκεκριμένη μορφή σ' ακόμη πιο

παραισθητικές φαντασιώσεις απ' αυτές που περιγράφονται σε τούτα τα φτωχά παραμυθένια χωριουδάκια; Κρατηθείτε γερά, ο δρόμος έχει ανοίξει. Οι «τεχνολογικά αναπτυγμένες» χώρες καλπάζουν ήδη προς αυτή την κατεύθυνση (πάντα εγγύτερα στον στόχο τους) και οι «αναπτυσσόμενες χώρες» τις ακολουθούν από κοντά. Λυπάμαι, λοιπόν, αλλά ο χαρακτηρισμός που σας ταιριάζει είναι ένας και μοναδικός: είστε «ηλίθιος».

«Ηλιθιότητα: μία εκ γενετής διανοητική αστάθεια ή μία ατέλεια στην ανάπτυξη του μυαλού που οφείλεται σε κληρονομικές αρρώστιες ή σε αρρώστιες της παιδικής ηλικίας. Απουσία ή ανεπάρκεια των αισθητικών, διανοητικών και ψυχικών ικανοτήτων. Αθεράπευτη. Συνοδεύεται από μεταβολές ολόκληρου του οργανισμού: «παιδικός τύπος προσώπου», κοκ».

Εγκυκλοπαιδικό λεξικό Sansoni

Μόνο αν είχατε κατανοήσει το παιχνίδι από την αρχή μπορείτε να ελπίζετε ότι θα σωθείτε. Από τον τρόπο που αισθάνεται καθένας από μας, από τον τρόπο που μας περιβάλλει, θα μπορούσε να εκπληγεί μια «αποκάλυψη». Υψωθείτε λοιπόν ως τον Γέροντα του Όρους και γίνετε παιδιά του. Μετρείστε τον χρόνο μέσα από τις πάλλευκες τρίχες της γενειάδας του, και όταν ξαναγεννηθείτε, κατεβείτε με ένα κομμάτι χασίς κάτω από τη γλώσσα σας κι ένα μαχαίρι κρυμμένο στο πουκάμισό σας, να εξοντώσετε τα πνεύματα, τους δαίμονες και τα τέρατα που μολύνουν τη Γη. Και τότε, καθαρμένος με νερό και λιβάνι, μπορείτε να

ετοιμάσετε τα θεμέλια της καινούργιας Πόλης με τους Λευκούς Τοίχους.

«Ο γέρος είχε φτάσει σε μια κοιλάδα, ανάμεσα σε δύο βουνά, τον πιο όμορφο και τον πιο μεγάλο κήπο του κόσμου. Όλα τα είδη των φρούτων υπήρχαν εκεί και τα πιο όμορφα παλάτια της γης, στολισμένα με χρυσαφένιες ζωγραφίες πουλιών και ζώων. Υπήρχαν πηγές που ανάβλυζαν νερό, σιρόπια και κρασί. Υπήρχαν νέα αγόρια και κορίτσια, τα ομορφότερα του κόσμου, και οι πιο καλοί μουσικοί και τραγουδιστές και χορευτές· και ο γέρος τους έλεγε -και το πίστευαν- πως αυτό ήταν ο παράδεισος...»

Σ' αυτόν τον κήπο, μόνον εκείνοι που τους προόριζε για φονιάδες μπορούσαν να μπουν. Στην είσοδο υπήρχε ένα κάστρο τόσο δυνατό που δεν φοβόταν κανένα στον κόσμο. Όταν οι νέοι ξυπνούσαν και έβλεπαν αυτά τα θαυμαστά γύρω τους, πίστευαν πραγματικά πως βρίσκονταν στον παράδεισο... Και όταν ο γέρος ήθελε να δολοφονήσει κάποιον, μπορούσε να διαλέξει το πιο γερό παλικάρι και να το στείλει έξω από τον κήπο, να σκοτώνει για λογαριασμό του. Και το παλικάρι το έκανε από τη λαχτάρα του να γυρίσει στον παράδεισο.»

Marco Polo

«Κοιτάzte, η ώρα της εκπλήρωσης είναι κοντά πια. Σε λίγο οι δρόμοι των πόλεων θα λάμπουν σαν λευκά τείχη : σαν τη Σιών, την άγια πόλη, την πρωτεύουσα των ουρανών.»

Adolf Loos

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- * Artaud A. , **Η μεγάλη ημέρα και η μεγάλη νύχτα**, Αιγόκερως, Αθήνα
- * Artaud A. , **Τα επαναστατικά μηνύματα**, Μπογιάτη, Αθήνα, 1983
- * Bannour W., «Max Stirner», **Η φιλοσοφία από τον Καντ ως τον Χούσσερλ**, τόμος Γ', Γνώση, Αθήνα, 1990
- * Burroughs W., **Η βίβλος των ααναπνοών**, Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα
- * Clastres P., **Αρχαιολογία της βίας -ο πόλεμος στις πρωτόγονες κοινωνίες**, Έρασμος, Αθήνα, 1994
- * Δημητριάδης Ε., **Ιστορία της πόλης και της πολεοδομίας**, Κυριακίδης, Θεσσαλονίκη, 1995
- * Eliade M., **Εικόνες και σύμβολα**, Αρσενίδης, Αθήνα, 1994
- * Foucault M., **Η τάξη του Λόγου**, Ηριδανός, Αθήνα
- * Foucault M., **Οι λέξεις και τα πράγματα**, Γνώση, Αθήνα, 1993
- * Hobbes T., **ΛΕΒΙΑΘΑΝ ή 'Υλη, Μορφή και εξουσία μιάς Εκκλησιαστικής και Λαϊκής πολιτικής κοινότητας**, τόμος Α', Γνώση, Αθήνα, 1989
- * Pavić M., **Το λεξικό των Χαζάρων** (ανδρικό αντίτυπο), Ηρόδοτος, Αθήνα, 1991
- * Stirner M., **Ο μοναδικός και το δικό του**, Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 1990
- * Superstudio, **«Δώδεκα ιδανικές πόλεις. Προμηνύματα για τη δεύτερη παρουσία της πολεοδομίας»**, Αρχιτεκτονικά θέματα, #7 , 1973
- * **«Μία συνέντευξη με τους THEE TEMPLE ον PSYCHIC YOUTH»**, Ανοιχτή πόλη, #32/33, καλοκαίρι 1993